

HLAS NÁRODA

„Vy reprezentujete
ve svobodném světě vlast.
Vlast potřebuje lásku a pomoc.
Bud'te svorní!
Jen svorným Bůh zehnává.“

JOSEF KARDINÁL BERAN,
arcibiskup pražský.

(VOICE OF THE NATION)

Tel.: (312) 762-2044

Udržení českého vědomí, řeči
a novin v Americe žádá osobní
oběti a nadšené spolupráce
každého z nás.

Cena: 75 centů

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623

Roč. (Vol.) XI. — Číslo (No.) 36.

Sobota (Saturday) 6. 9. (September) 1986

PRVNÍ AMERICKÁ UNIVERSITA HARVARD COLLEGE VE STÁTĚ MASSACHUSETTS OSLA VUJE LETOS 350. VÝROČÍ SVÉHO ZALOŽENÍ

Je zajímavé si pročíst některou tu učebnici Americké historie pro Střední školy (High School) - jak jednoduše připomínají studentům vznik první americké university. Tak třeba: „Kolonisté Nové Anglie hned od počátku dbali na školství a mravní výchovu svých dětí. V každém větším městysi či městečku zakládali obecné školy (Grammar schools) a ve větších, rychle rostoucích městech se snažili o založení škol vyššího vzdělání. Tak na př. kolonie Massachusetts věnovala r. 1636 na založení Harvard College 400 Liber, a Yale College byl založen r. 1701.“ Tečka a nic víc.

Zvídavějšímu čtenáři takhle suchá informace ale samozřejmě nestačí, začne hledat něco podrobnějšího, brzy přijde na to, že tomu bylo trochu jinak, a pak se vůbec nediví tomu, že průměrný americký student střední školy, má obyčejně dosti chatrné znalosti o dějinách své stále dosud mladé rodné země, a že dnes už očekává ve všem iniciativu a pomoc od státu, jako to vtoukají dětem do hlavy ve státních školách v zemích s komunistickými režimy.

Než se ale podíváme blíže na to, jak ve skutečnosti došlo k založení Harvardské university v Cambridge, musíme vidět na mapě dnešních USA, které státy tehdy patřily ke koloniím Nové Anglie, a bylo-li ostatní území britské kolonie Nového světa nazýváno nějak jinak.

Tak se zároveň dovídáme z jiné - už universitní učebnice americké historie, že do kolonií Nové Anglie patřily v roce 1763

dnešní státy Massachusetts, New Hampshire, Rhode Island a Connecticut. Dohromady měly tehdy asi 600 tisíc obyvatel, počítaje v to i nejnižší procento černošských otroků, které řemeslní obyvatelé území Nové Anglie zrovna rádi nepřijímali, protože nebyli v jejich dílnách výkonní a žádné velké plantáže nevlastnili.

Vedle koloniálních území Nové Anglie, která sice podléhala anglickému králi, ale bez souhlasu kolonistů v nich nic nerozhodl - (t.z. Charter Colonies), zřídili Britové v Americe - po odchodu Francouzů z Nového světa - ještě dva jiné druhy kolonií, které měly odlišnou správu: Panské kolonie přímých vlastníků půdy, kteří rozdávali pozemky kolonistům jak chtěli a jmenovali si místní správy (dnešní státy Pensylvánie, Delaware a Maryland) - a Královské kolonie, v nichž o všem rozhodoval guvernér, jmenovaný přímo anglickým králem. Takovým územím byly dnešní státy New Hampshire, New York, New Jersey, Virginia, North a South Carolina a Georgia.

O tom všem se však každý z našich zvídavých čtenářů může snadno informovat v každé dobré učebnici pro kolejni studenty. My bychom dnes při 350. výročí založení 1. americké university chtěli spíše podtrhnout osobní iniciativu z jaké se zrodila, a pak krátce připomenout její historický vývoj.

John Harvard se narodil r. 1607 v Londýně, jako syn řezníka a jeho matka byla dcerou

handlíře s dobyt看em a zároveň radního anglického městečka Stratford-on-Avon. Ve svých pětadvaceti letech vystudoval na Emmanuel College v Cambridge protestantskou teologii, stal se pastorem, ve 29 letech se oženil se svou první láskou Annou Sadler a už v příštím roce 1637 nastoupili zaoceánskou cestu do Nového světa, kde měli poměrně snadné začátky, poněvadž oba zdědili po rodičích slušné peníze. V Charlestown, Mass. dostali zdarma od koloniální správy rozlehlý pozemek, postavili si na něm rodinný dům, stal se velmi iniciativním členem městské rady, vypracoval jí různé plány a správní předpisy; založil tam anglikánský kostel, ale už po roce vysílením a tuberkulózou těžce onemocněl. Poněvadž měl lví podíl na rozhodnutí koloniálních autorit na založení v Cambridge, Mass. nové universitní koleje, jejíž otevření se ještě dožil, ve své poslední vůli jí odkázal celou svou knihovnu a skoro 780 anglických liber v hotovosti. Dne 13. března r. 1639 rozhodla správa koleje, pojmenovat po ř pastoru Harvardovi z vděčnosti za jeho velkodušnou štědrost, „novou dílnu učenosti a vzdělání“.

My, věfici českého původu, bychom měli mít k Harvardské universitě i snad tak trochu „sentimentální vztah“. Existují totiž náznaky, že první známý český vystěhovalec, zámožný a též velmi vzdělaný Augustin Heřman zval Jana Amose Komenského na Harvardovu universitu. Celá historie Českých či Moravských bratří tím mohla dostat zcela jiný směr.

A pak v naší době se do historie slavných učitelů Harvardu zapsal svými vědeckými pracemi, jak profesor slavistiky Roman Jakobson, tak i náš nejznámější byzantolog prof. dr. František Dvorník.

Stručné dějiny

Mezi puritány, kteří se přistěhovali z Anglie do Mas-

(Dokončení na str. 13)

Ačkoliv původní budova Harvardovy koleje už neexistuje, její první přístavba „Massachusetts Hall“ z r. 1720 dosud stále slouží svému účelu.

Historická „Memorial Chapel“ Harvardské university.

Sloupek informací

**o malé naději
Jiřího Rumla –
odvážného signatáře „Charty 77“ –
na osobní změny v nomenklatuře
čs. komunistických byrokratů
po 17. sjezdu KSČ a 27. sjezdu KS SSSR.**

Vše při starém

To bylo řečí o nadějném jaru, když přicházely zprávy o kádrových změnách v Moskvě a okolí. Téměř denně se objevovala nová jména ve stranickém a státním aparátu a potěšitelné bylo, že staří neodcházel do neznáma, ale do penze. Kdekdo si říkal, že se to snad i u nás hne aspoň trochu, opět se však ukázalo, že pravdu měli pesimisté, což jsou prý dobře poučení optimisté.

„Poučení“ je to správné slovo. Seminář k němu uspořádaný už vloni na podzim mohl každého soudného člověka poučit, že se u nás pranic nezmění, už proto, že byl náležitě posvěcen právě tam, kde někdo hledal spásu. Ne každá reforma musí končit obrodným procesem, vyloučeny nemohou být naopak procesy zcela jiné. Zbožná přání jsou jen velmi nedokonalým hnacím motorem a nefeknu jistě nic nového, když připomenu, že ani ta jejich ekonomická reforma nepřekročila zatím rámeček z

konce našich padesátých let. Něco sice léčí, ale neuzdravuje. Nejde přece o vady na kráse, nýbrž o vady přímo systémové.

Ale dost reminiscencí; když se podíváme na sedmnáctý sjezd KSČ pod zorným úhlem sedmadvacátého z Moskvy, ani se víc čekat nedalo. Tam se mohli distancovat od minulé dvacetileté nehybnosti, kdežto ti zdejší by se museli distancovat sami od sebe. A proč by to dělali? Už stará selská moudrost velí nepřepřahovat, když vůz jede z kopce. Tohle si pochopitelně nepřipouštějí, jsou naopak přesvědčeni, že u nás všechno plyne jaksi spořádaně a dokonce si myslí, že dnešní trend v Sovětském svazu je vlastně jen potvrzením toho, co se u nás odehrálo začátkem sedmdesátých let. Aspoň někteří ideologové se tím chlubí, ale na sjezdu přece jen slovo nedostali. Tam byla předem určena jako leitmotiv kritika, ovšem pouze do určité výše a v pečlivě vybraném sortimentu.

□

Marxistický hospodářský systém je stále stejně - ne-li více neúčinný ve všech oborech národní ekonomie.

Tak třeba brněnský tajemník uvedl, že v jeho kraji bylo odvoláno devatenáct vedoucích kádrů a stranicky potrestáno 1122 technickohospodářských pracovníků za morální poklesky, trestnou činnost a za neplnění úkolu, ale veřejnost si z takového dílčího údaje stěží udělá obrázek, jak to vypadá celostátně a stejně se nedoví, co se komu doopravdy stalo. A konkrétní výčet nedostatku zase příliš dobře známe z tisku a hlavně z každodenního života. Obyvatelé Východočeského kraje přece vědí, že v opravných jim leží 1800 televizorů a dalších elektrických spotřebičů a že hradecké EREMO se víc zabývá záručními než běžnými opravami. Bratislavští pacienti taky poznali, že na tisíc lidí připadá jen pět lůžek v nemocnicích a v Praze to asi nebude lepší. Spotřebitelé určitě přišli na to, že hostivařské Barvy a laky nevyrábějí tolik, kolik by měly, a vůbec je nezajímá nedostatek komponentů. Severočeši jsou si vědomi, že v jejich kraji je málo učitelů nebo že odtud valem utíkají lékaři, a nejradši by kvůli špatnému ovzduší utekli taky. Ostravští horníci už jistě sami pochopili, že v éře vědecké - technické revoluce chybějí trvanlivá dřeva a výztuž s větší únosností a sřikací zařízení rychle tuhoucích betonových směsí. Notoricky je známo, jak všude stárne strojní park, a nová technologie je v nedohlednu nejen v západočeském potravinářském průmyslu a v severočeských textilkách. A jestli si slévač Kubeš stěžuje, že už deset let nemají finance na nový nakladač, mohl by začít počítat, kolik se muselo vynaložit na pobyt 127 zahraničních delegací, na výkrm a ubytování delegátů, na výzdobu a policejní i vojenskou ostrahu pompézniho sjezdu. Zjistil by, že nakladače za ty peníze pořízené by se do ČKD ani nevešly.

To všechno jsou konkréta, mezi ně patří ještě kapající vodovodní kohoutky, dlouhé výrobní lhůty při vydávání knih a špatná kooperace v podniku Elektro - Praga Hlinsko. Nejsem si však jistý, zda železářny v Podbrezové kritizují či se chlubí tím, že v hutnických provozech, kde dříve dělali jen muži, je dnes zaměstnáno čtyřicet procent žen, a jestli je třeba hodnotit kladně nebo záporně údaj, že studené válcovny Východoslovenských železáren musí třicet pět procent výrobků použít k méně náročným účelům. Třeba

to dříve bylo ještě víc.

□

Změna k nápravě může přijít jen od „někoho nahoře“.

Zajímavé se zdálo být nepřímé klání mezi pražským a bratislavským tajemníkem, když první tvrdil, že Bratislavské automobilové závody nejsou dostatečně využity, a druhý si stěžoval, že vážne dodávka technologie, zřejmě české. Ale jinak pohoda, převážná většina kritických hlasů se nesla v rovině obecné: nedostatečná modernizace, chátrání bytového a jiného fondu, zhoršování životního prostředí, špatné subdodávky, málo náhradních dílů, nezdravé šturmování, neblahé změny plánu, aby všichni byli tzv. dobří brali prémie, opožďování za světovým vývojem a jiné objektivní potíže, které může odstranit jen „někdo nahoře“. Takhle doslova to řekla delegátka z Polvodičů a div nepohlédla k nebi s prosbou, aby se konečně něco stalo, ačkoli odpovědnou radu bohů měla přímo za sebou.

A ještě musím ocitovat tři věty ministra kultury Válka: „Pokud je pravda, že historie je učitelka života, chodili jsme asi často za školu. Měli bychom se smířit s tím, že my osobně nemusíme mít patent na rozum. Pravda se rodí ve sporu, nepřivádějme ji na svět císařským řezem.“ - K tomu bych dodal: Zatím se u nás spory o pravdu končívají obvykle interrupcí za asistence Bezpečnosti, jak jednoduše vyznělo z diskusního příspěvku ministra vnitra.

Nejvíce mě však zaujala slova místopředsedy české vlády Ladislava Adamce: Zamyslím se, s kým budeme dlouhodobé záměry uskutečňovat. (To by mě taky zajímalo.) - Některá generace musí víc sít a druhá více sklízet. (Tu sklizeň jí věru nemusíme závidět.) - Mládež těžce nese opožďování za světovým vývojem, chápe jako křivdu, když musí dělat na zastaralém technologickém zaří-

zení. (Kdežto těm starším je to asi jedno.) - S programem stálého dohánění nevyspělejších zemí nemůžeme mezi mladými natrvalo uspět. (Leda by otevřeně přiznali, že se o to marně pokoušíme skoro čtyřicet let, a něco s tím už konečně dělali.) -

Umění odejít má koneckonců řešit každý jednotlivec sám. Ale mnohé závisí na tom, jak vhodné podmínky vytvoříme pro důstojný odchod v nepříhodnější době. (Jen jestli jste tu chvíli už nepropasli.) - Na vedoucích místech zůstávají málo výkonní, nepružní lidé jen proto, aby se odchodem do důchodu prudce nesnížil jejich životní standard. (Asi mají ještě málo.) - Žádné zařazení nelze chápat jako doživotní. (Na čtyřech minulých sjezdech byl sám svědkem, že na to spoléhat nelze.)

□

„Kam vítr tam - tam plášt“, jen když se soudruzi udrží u moci a neztratí svá privilegia.

Jen pro upřesnění. Jeden člen ústředního výboru je tam už čtyřicet let, osm členů a jeden kandidát od roku 1962 a skoro dvacítka od třináctého sjezdu. Dneska jsou ve funkcích nejvyšších a mají za sebou vskutku nadlidský výkon - souhlasili se Šikovou ekonomickou reformou a pak ji zavrhlí, dali a vzali důvěru Novotnému, hlasovali pro Dubčeka a proti němu, přijali Akční program obrody a zase ho ztratili, dnes aplaudují Husákovi, ačkoli mu dříve nemohli přijít na jméno. A pak jim chce ještě někdo vytýkat, že jejich politika není dost pružná.

Proto zvedněte mandátní kartičky a hlasujte... usnesení je přijato jednomyslně. alibi mají jen ti čtyři, kteří včas dostali chřípku. Tak, soudruzi, a na příště si připravte něco o škodlivosti kúrovice - ale na hajný nám nešahajte!

8. dubna 1986 - Jiří Ruml

(Otištěno bez vědomí autora.)

HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

(USPS 291-62000)

Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, čs. exilu
a potřebám našich drahých doma
BOHU, CÍRKVI, NÁRODU

VYDÁVÁ KAŽDOU SOBOTU:
„VELEHRAD“, ČESKOAMERICKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO
PUBLISHED EVERY SATURDAY BY:
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWDALE AVE. CHICAGO IL. 60623
Telefon: 762-2044

EDITOR - ŘÍDÍ: Father VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
s redakčním kruhem
POSTMASTER: Send address changes to:
HLAS NÁRODA, 2657-59 S. Lawndale Ave. Chicago, IL. 60623

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CHICAGO, IL.

Subscription prices: Roční předplatné:

BY MAIL: In US per year \$30

To Canada per year US \$33

Overseas per year \$35

BY AIR MAIL: \$30 + AIR STAMPS

Právní poradce a zástupce: Henry T. SYNEK
111 West Washington Str. Suite 1360, Chicago, Ill. 60602
(312) 263-6060

Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit,
aniž by tím byl změněn jejich původní obsah.

September 6, 1986 — Vol. XI, No. 36.

Vyřizujeme spolehlivě letenky, ubytování
v hotelích, půjčky aut, návštěvy Vašich
příbuzných z Československa,
tuzexové objednávky.
Dobrá služba zákazníkům
je naší mnohaletou osvědčenou zásadou.

Skupinové odlety do Československa 1986:
18. září.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

6302 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILL. 60402

Phones (312) 795-9050 — Chicago (312) 242-6110

WORLD FREEDOM FOUNDATION

V r. 1983 byla v Redwood City v Kalifornii založena organizace, která si vzala za úkol podporovat demokratické síly ve světě. Jméno organizace je: World Freedom Foundation.

Za necelé tři roky své činnosti podpořila finančně řadu organizací a jejich činnost, jako ku příkladu Amnesty International a Human Rights Internet; v r. 1984 sponzorovala „Festival of Forbidden Films“; podpořila finančně anglický překlad zakázaného polského filmu „Fever“. V r. 1986 podpořila finančně činnost Československé národní rady americké ve Washingtoně.

-afa-

Československé dokumentační středisko nezávislé literatury

Počátkem března 1986 založila skupina kulturních pracovníků čs. exilu Československé dokumentační středisko nezávislé literatury (CSDS) v Hannoveru v Německé spolkové republice. Středisko je právně konstituováno podle západoněmeckých zákonů jako spolek, sledující veřejně prospěšné cíle. Předsedou spolku je spisovatel Jan Vladislav, místopředsedou spisovatel Jiří Gruša. Předsedou vědecké rady je prof. H. Gordon Skilling z Kanady a vedoucím dokumentačního střediska je historik Vilém Prečan. Čestnými členy CSDS jsou představitelé nezávislé literatury žijící v Československu, mezi nimi Václav Havel a Ludvík Vaculík.

CSDS bude pečovat o československé samovydatelské a exilové materiály. Pojmem „samovydatelské materiály“ (samizdat) se rozumějí všechna písemná díla dokumentárního nebo literárního charakteru, sepsaná v Československu, která však v zemi svého vzniku nemohou být z cenzurních důvodů publikována či rozšiřována oficiálními sdělovacími prostředky. Sbírky CSDS jsou kulturním dědictvím českého a slovenského národa a budou předány legitimním čs. institucím, jakmile se takové ustaví, a jakmile politické okolnosti dovolí, aby sbírky byly v souladu se svým významem přístupné každému k nahlédnutí. O dalších cílech CSDS budeme postupně referovat.

-afa-

Buy U.S. Savings Bonds

Pošlete své děti do sobotní doplňovací české školy

V září 1986
Milí rodiče a milé děti,

po prázdninách, které doufáme, že jste hezky užili, Vám i nám nastávají školní povinnosti.

Začátek školního roku ve svých amerických školách jste zahájily a pravidelně již chodíte do školního vyučování.

V sobotu 13. září v 1 hodinu odpoledne začíná vyučování v české sobotní doplňovací katolické škole Josefa kardinála Berana. Věříme, že se s Vámi všemi, které jste loňského roku do naší školy chodily, sejdeme. Přiveďte i své kamarádky a kamarády, kteří mluví česky a kteří do naší školy nechodili, poněvadž jejich rodiče pravděpodobně o ní nevěděli.

Školní vyučování je každou sobotu od 1 hodiny odpoledne a končí v půl čtvrté. Prázdniny a volno budou předem oznámeny. Do školy si přineste desky (folder) na xeroxovaný učební materiál, který ve škole dostanete, sešit a pero. Menší děti potřebují rovněž barevné tužky (pastelky). Zápisné pro rodinu je \$5.00.

V sobotu 13. září začínáme nejen vyučování, ale i navícování vystoupení dětí na Den českých katolíků, který se koná první neděli v říjnu, t.j. 5. října v chicagském Velehradu.

Doufáme, že rodiče, kterým záleží na tom, aby jejich děti nezapomněly naši rodnou řeč; ale aby se v ní zdokonalily a seznámily se s našimi národními tradicemi náboženskými a historickými, nám své děti do školy pošlou.

Těšíme se na shledanou v sobotu 13. září v 1 hod. odpoledne ve školní místnosti farní školy Panny Marie Svatohorské v Ciceru (2414 So. 61st Ave.)

Předem děkujeme rodičům za pochopení a spolupráci.

Přejeme Vám i dětem požehnaný školní rok, hojnost zdraví a radosti z poctivě zaslužených úspěchů.

Za sobotní doplňovací katolickou školu Josefa kardinála Berana

Otec Vojtěch Vít, O.S.B.
Františka Uhlířová

UPŘÍMNÉ POZVÁNÍ

Pojed'te s námi na naši tradiční Mariánskou pout' na Holy Hill!

Milí přátelé,

zveme srdečně Vás, Vaše přátele a známé na naši tradiční pout' na Svatý kopeček do Wisconsinu.

Na naše holy-hillské putování jedeme letos v neděli 21. září. V 7:00 hod. ráno vyjždíme pohodlným busem od Čihák World Travel Inc. - 6302 W. Čermáková třída, Berwyn. Bus pro zájemce z Chicaga zastaví ještě v 7:15 u Česko-amerického kulturního střediska Velehradu (2657-59 So. Lawndale Ave.).

Výroční Piknik čs. exulantů

Léto se chýlí ke konci a pěkných dnů, kterých můžete užít v přírodě, při hudbě a příjemné zábavě bude již velmi málo. Letošní Piknik Sdružení čs. exulantů bude takovou poslední příležitostí, kterou nesmíte minout. Bude uspořádán

v neděli 7. září

v National Grove č. 4,

na 27. ulici a Desplaines Ave.

v North Riverside, Ill.

opět v bohaté tradici exulantůských pikniků minulých let.

K tanci a poslechu bude vyhrávat populární hudba „Bohemian Concertina Club.“ Uslyšíte všechny ty Vaše známé, české i slovenské, národní i populární písně; tu svou nejmilejší si můžete dát zahrát a s nimi i zazpívat.

Již před polednem bude otevřena kuchyně se všemi známými dobrotami a piknikovými pochoutkami. Na jídelním lístku jsou opět právě české jaternice, moravské klobásy, párky a debrecinky, povětsné bramboráky, švestkové koláče a jiné domácí pečivo ke kávě. Také dobře chlazené domácí i importované pivo nebude chybět.

Každým rokem navštíví Piknik exulantů opravdu rekordní počet návštěvníků, ze všech koutů metropolitního Chicaga a všichni setrvávají v přátelské a družné zábavě do večerních hodin. Nikomu se nechce domů z tak přátelského ovzduší. Přijďte i letošního roku a budete jistě spokojeni. Srdečně Vás a Vaše přátele zveme k účasti.

Výbor Sdružení
čs. exulantů

odkud jedeme již přímo na Holy Hill.

Mše svatá s českým kázáním a zpěvem bude v 11:00 A.M. Po obědě budeme mít pobožnost Křížové cesty v přilehlém lese - (v případě deštivého počasí v dolním kostele) - a před odjezdem svátostné požehnání v horním kostele. Předem mši svatou je možnost sv. zpovědi.

Z Holy Hill se budeme vracet v 5:30 P.M.; autobus zastaví jen na zastávkách z kterých vyjžděl - to znamená: Čiháková cestovní kancelář v Berwynu a Česko-americké kulturní středisko Velehrad v Chicagu.

Cena cestovného je \$ 20.00 na osobu. Šeky a Money Orders vystavte laskavě na Čihák World Travel, Inc. v jejichž kanceláři se na zájezd závazně přihlaste. Cestovné je nutné zaplatit celé předem. V případě odřeknutí cesty se cestovné nevrací. Neodkládejte a nenechávejte své přihlášení na poslední chvíli. Zastavte se u Čiháků co nejdříve!

Jako každým rokem i letos budeme putovat na wisconsinský Sv. kopeček, který se stal našim srdcím blízký, abychom prosili Pannu Marii za zdraví a požehnání pro své rodiny, našich přátel zde i za ochranu

našich drahých doma, kteří se opět začínají uvědoměle a nebojácně hlásit k víře zděděné po otcích i za dnešního pronásledování komunistickou bezbožeckou vládou.

Letos jedeme prosit Pannu Marii rovněž za přímluvu a brzké svatořečení Blahoslavené Anežky české, dcery Přemysla Otakara I., zakladatelky kláštera klarisek u sv. Františka v Praze a řadu českých křížovníků. Naše upřímné modlitby na tento úmysl jistě nezůstanou oslyšeny a pomohou touhu a přání náš všech roztroušených po světě i našich bratří a sester ve víře v rodné zemi za mořem uskutečnit.

Zveme na pout' na Svatý kopeček rovněž všechny, kteří vždy s námi věrně „putují ve svých autech“, ať z Chicaga a jeho okolí, anebo z Milwaukee, Kenoshy, Racine, Philips a z Cudahy. Bud'te tak hodní a řekněte o naší pouti svým známým a rozšířte zájem o ni ve svém okolí.

Děkujeme za porozumění. Těšíme se s Vámi se všemi na společné letošní putování na Holy Hill do Wisconsinu.

Za Klub Domov z NSČK
Otec Vojtěch Vít, O.S.B.
duchovní rádce

Czechoslovak
Radio Broadcast

795-6172

SPECTRUM

WCEV 1450 AM

„Poslouchejte v celém „Chicagoland“
nový, pestrý čs. pořad „SPECTRUM“,
každé úterý v 8.05 P.M. - 8.30 P.M.
na vlně 1450 AM WCEV Radio
pod vedením Jarmily Smrčkové

Ondrus & Son

Zhotovujeme přikrývky (deky) i polštáře z přineseného peří;
hotové povlaky na deky ve všech velikostech.
Máme největší výběr záclon (draperií) do kuchyně, pokojů a ložnic;
soubory do kuchyně, pokojů, ložnic a koupelen;
sklad hotových prošivaných dek a polštářů z husího prachového peří a dacronu.
Velký výběr bed-spreads a draperií téže barvy.

Navštivte nás!

Rádi poradíme a odborně obsloužíme
česky či anglicky.

Máme 52-letou zkušenost
a stejně dlouhou dobu sloužíme svým krajanům
jen kvalitním zbožím.

Těšíme se na vás!

Ondrus & Son

6533 WEST CERMAK RD., BERWYN ILL. 60402
GU 4-1700

Hned naproti obchodu p. F. Pancnera

Noworul Memorial Chapels

2658 SOUTH CENTRAL PARK AVENUE, CHICAGO, ILL. 60623
TELEFON: 762-2233

DOBA "BĚHEM ROKU"

23. NEDELE "BĚHEM ROKU"

VSTUPNÍ MODLITBA: Vykoupil jsi nás, Bože, a přijímáš nás za své syny. — Pohlédni na nás, na své milované děti, a dej, — aby všichni, kdo věří v Krista, — dosáhli pravé svobody a podílu na věčném dědictví. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z KNIHY MOUDROSTI (Mdr 9, 13-18b)

Kdo z lidí může poznat Boží úmysly, kdo pochopí, co chce Pán? Bázlivé jsou totiž myšlenky smrtelníků a vratké naše záměry. Vždyť porušitelné tělo zatěžuje duši a pozemský příbytek utlačuje mysl plnou starostí.

S námahou se domýšlíme o pozemských věcech, nesehnáno nalézáme to, co je nejdůležitější. Kdo může vyzkoumat to, co je v nebi? Kdo poznal tvůj úmysl, když jsi mu nedal moudrost a neposlal svého svatého ducha z výšin?

A tak se upravilo chování těch, co jsou na zemi, lidé se naučili to, co je ti milé, a moudrosti se zachránili.

2. ČTENÍ

Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA FILEMÓNOVI (Flm 9b-10, 12-17)

Mluví to Pavel, starý Pavel, a teď k tomu ještě ve vězení pro Krista Ježíše. Ta prosba je za mého syna, kterému jsem dal život tady v žaláři, Onesima. Posílám ti ho na zpátek (přijmi ho), jako by to bylo moje vlastní srdce. Nejraději bych si ho nechal u sebe, aby mi sloužil místo tebe tady ve vězení, které snáším pro hlásání evangelia. Ale nechtěl jsem nic udělat bez tvého souhlasu, aby tvůj dobrý skutek nevypadal jako vynucený, nýbrž byl dobrovolný.

Vždyť snad proto ti byl vzat na čas, abys ho dostal na zpátek navždycky, ne už jako otroka, ale jako něco více: jako velmi drabého bratra. Když i mně je tolik milý, jak teprve tobě jako člověk i jako křesťan. Jsi-li tedy přesvědčen, že já a ty patříme k sobě, přijmi ho, jako bych to byl já sám.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE LUKÁŠE (Lk 14, 25-33)

S Ježíšem šly velké zástupy; obrátil se k nim a řekl: "Když někdo přichází ke mně a miluje svého otce a matku, svou ženu a děti, své bratry a sestry — ano i sám sebe — více než mne, nemůže být mým učedníkem.

Kdo nese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.

Když někdo z vás chce stavět věž, neseď si naперед a nespočítá náklad, jestli má dost na dokončení stavby? Jinak — až položí základ a nebude moci dokončit — všichni, kteří to uvidí, se mu vsmějí a řeknou: 'Tenhle člověk začal stavět, ale nemohl dokončit.'

Nebo když nějaký král má táhnout do boje, aby se střetl s jiným králem, nezasedne nejprve k poradě, zdá-li se může s deseti tisíci postavít tomu, kdo proti němu táhne s dvaceti tisíci? Když nemůže, všude poselstvo, dokud je durný král ještě daleko, a žádá o podmínky míru.

Tak ani žádný z vás, kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem."

Být křesťanem mimo církev?

Setkávám se s lidmi, kteří byli osloveni četbou bible a chtějí se ode mne více dovědět o křesťanství a jeho tradici. Při počátečním nadšení, s nímž se upřímně rozhodli následovat našeho Pána, narážejí na konkrétní podobu církve, která - ruku na srdce - není v dané chvíli nejprůběžnější. Vzbuzuje u nich ve svém vnějším oficiálním projevu spíše odpor než sympatie. Kladou si otázku zda vůbec do ní vstoupit. Přicházejí též jiní, kteří sice do církve patří, ale vedou sami se sebou i s druhými vášnivé spory zda zůstat či očistit se tak od balastu církevních formalit. Prohlubuje se v nich rozpolcenost z poznání, že atmosféra církevního prostředí je dusí a tlumí v nich elán a osobní iniciativu. Místo povzbuzení k vřelému osobnímu nasazení do služeb Božího království dostávají doporučení být opatrní a zdrženliví, začasť slepě poslušní svých vůdců, kteří přece z prostého faktu svého vůdčího postavení lépe rozumějí tomu, co je třeba činit nebo čeho se zdržet. Prostor pro skutečný, živý dialog se zužuje do uposlechnutí stroze nařízených příkazů a zákazů, které se pohybují v abstraktní rovině, jež se nedotýká životní situace těch, kteří se jimi mají řídit. Pravdy víry jsou jim předkládány doktrinárně, ideologizovaně, v polemickém tónu a příliš jednostranně. Některé se přitom zřetel na dobovou podmíněnost vyjádření jejich nezaměnitelného obsahu. Tito lidé bolestně pocítují, že takřka neexistuje spojení mezi základnou a církevním vedením. Stávají se trpnými příjemci rozhodnutí svých nestatečných pastýřů, vedených rozličnými motivy a ohledy.

Nepraktikuje se konzultace laiku při důležitých a zásadních rozhodnutích. Různá rozhodnutí vynesená od jednacího stolu si činí nárok stávat se samozvanou strážkyní nitra podřízených věřících až do absurdních drobností, přičemž opomíjejí povinnost reagovat na složitou a mnohotvárnou situaci různých kulturních, sociálních a politických struktur, v nichž se církev nachází. Otevřené vyslovení vlastního pohledu víry se setkává s nepochopením a podezřívavým nařčením z bludu. Těmto bratřím a sestrám se může církev jevit jako dobře zavedená instituce, která sice nemá vůdčí postavení ve společnosti a musí se potýkat s různými jí zaviněnými i nezaviněnými nezdary a trpět naschvál ze strany mocných, ale zároveň je jimi respektována a v pasivní zabydlenosti v tomto světě ponechána sobě k pokojnému přežívání.

Nehodlám vypisovat i jiné uváděné nešvary, jež jsou pro zapálené Ježíšovy následovníky v církvi i mimo ni pohoršením. Uvedené námitky a výtky na adresu katolické církve (situace v jiných církvích znám povrchně a nejsem kompetentní o ní psát, i když si nedělám iluze), jež slyším a s nimiž jsem konfrontován, nelze v žádném případě generalizovat, nicméně tyto tendence skrytě či zjevně působí a jsou pro věrohodné hlásání evangelia světu stálým ohrožením. Záměrně neuvádím přístup některých, kteří necítí v církvi zájem z důvodů tradicionalistických nebo osobní vlačnosti, maskované zdánlivou objektivností.

Lidé uchvácení evangelií zvěstí argumentují následovně: Nepotřebujeme přece při čtení a výkladu bible jako prostředníci církve, která se svými předpisy a zákazy stává brzdou našeho rozletu a staví se na místo autority samotného evangelia. Jsme

povoláni a vyznání naslouchat přímo znamením doby a ne omezit svůj životní obzor na to, co se smí a nesmí. Ježíš nezaložil instituci, pouze povolával jednotlivce k následování.

Jak na tyto argumenty odpovědět? Pokusím se postavit uvedené oprávněné pocity a přesvědčení do širších teologických souvislostí a tak napomoci žádané orientaci, jak to činím v praxi.

1. Apoštolové prožili po Ježíšově ukřižování zásadní životní obrácení, které zcela změnilo jejich obzory a vztah k Bohu. Tuto hlubokou změnu smýšlení zakusili jako nezasloužený dar živého Pána, který je zve a nadále povolává na cestu vytyčenou jeho slovy a činy, kterým před jeho ukřižováním nerozuměli. Bůh se k němu přihlásil a dal, mu za pravdu. Pán žije, on je Kristus, Mesiáš. Rozšiřují tuto radostnou zvěst plnou naděje do světa. Zakládají křesťanské obce, které svoje poznání a víru v Ježíše skrze hlásání vyjadřují rozmanitě a mnohotvárně. Svoji reflexi víry jako odpovědi na zvěstované slovo o živém Pánu zaznamenávají v různých spisech, jejichž výběrem byl později vytvořen kánon knih. Nový zákon, který se stal rozhodujícím kritériem a normou v církvi a pro církev. Bibli tudíž nelze odloučit od církevního prostředí, v němž vznikla. Církev samozřejmě musí být stále stavěna pod Boží slovo, které v bibli je zaznamenáno, a podle toho se obnovovat v Ježíšově duchu, protože podléhá pokušením zapírat a opouštět Ježíšovy nároky už od samého počátku, jako o tom svědčí samotné Písmo.

2. Evangelií zvěst jsme přijali „ze slyšení“, tedy skrze slovo, které je základním a nerosozumitelnějším komunikačním prostředkem mezi lidmi. Proto k přijetí a prohlubování víry v Ježíše nutně potřebujeme druhé, v jejichž hlásání k nám přichází živý Pán. Teprve ve společenství slova a stolu se plně realizují Ježíšova zaslíbení o jeho přítomnosti, jeho odpuštění a pomoci na cestě za ním.

Tyto základní teologické důvody mohou být podpořeny dalšími:

3. Víra je tak závažnou osobní záležitostí, že zcela určuje náš poměr k životu, k druhým i ke všemu stvořenému. Na své životní pouti ovšem váháme, tápeme, kolísáme, jsme všelijak znejistování a mateni. Víru a její nároky pocítujeme jako břemeno. Nestáčí, abychom pouze setrvali na nastoupené cestě, ale k zdolání mnoha nástrah si potřebujeme mnohé vyjasnit a

Serving your family's financial needs for over 60 years

MID AMERICA FEDERAL SAVINGS

CICERO: 5900 W. Cermak Road, Phone 863-6700

4800 W. Cermak Road, Phone 656-1770

RIVERSIDE: 40 E. Burlington St., Phone 442-9700

LA GRANGE PARK: 1921 E. 31st St., Phone 579-1400

WESTERN SPRINGS: 40 W. 47th St., Phone 246-8990

CLARENDON HILLS: 55th & Holmes, Phone 325-7300

NAPERVILLE: 1001 S. Washington St., Phone 420-1001

9 E. Ogden Ave., Phone 420-8000

WHEATON: 250 E. Roosevelt Road, Phone 653-4800

ST. CHARLES: 2600 E. Main St., Phone 377-2100

Assets over \$650,000,000

"You're never more than 5 miles from a Mid America Federal Savings office in the Western Suburbs."

MINARIK'S BAKERY

FINEST CZECH PASTRIES AND COOKIES
WE SPECIALIZE IN
PARTY AND WEDDING CAKES

- Všechny pekařské a cukrářské výrobky
- Evropské speciality
- "Special Homemade" cukroví
- Velmi chutné máslové housky a štrůdl

5832 W. Cermak Rd, Cicero, Ill. 60650

OLympic 2-2854

Můžete objednat telefonem, laskavě a rychlě obsluha český i anglicky

uvědomit. To se děje jednak niternou meditací, četbou, modlitbou, jednak hovorem o víře s druhými, s nimiž si sdělujeme své zkušenosti. Jsme vyzváni stále svědčit a vydávat se a to nezbytně předpokládá naslouchání a pokoru přijímat, abychom rozeznali znamení času. Opět z jiného úhlu se dostáváme ke společenství víry.

4. „Je obtížné pro člověka být sám.“ To platí i o společenství víry. Proč nepřijmout nabízený dar společenství strachujících se a klopýtajících, ale zároveň Pánovým slovem ujišťovaných a povzbuzovaných, že je s nimi a že vše je v jeho rukou.

5. Mnozí říkají: Boží království se děje tam, kde se prosazují vztahy vydávající se lásky. Záleží jen na činech, ne na slovech, a k tomu nepotřebujeme druhé, protože žijeme svoji konkrétní situaci; nikdo za nás nemůže rozhodovat. Odpovědnost musíme vzít na sebe, ne ji svalovat na autority. To je hluboká pravda, ale jen poloviční. Je podstatné svědčit svými činy, ale zároveň bychom jimi měli poukazovat zjevně na zdroj, odkud k nim čerpáme sílu, a tím zvěstovat, že jsme stále nezaslouženě obdarováni. Zabráníme přisuzování zásluh sobě a umožníme setkání druhých s Pánem, kterého jsme sami poznali a přijali skrze společenství s druhými.

6. Pokud jsme údy církve, bereme na sebe odpovědnost za pohoršení, která působí. Nehledáme příčiny jen mimo sebe, ale nutí nás to hledat je i v sobě. Proměny lze dosahovat zevnitř, když nalezneme odvahu obnovovat sebe i církevní obec, do níž patříme, v Ježíšově duchu. K tomu máme možností dost a nemůžeme se na nic vymlouvat. Žádná, byť sebelépe myšlená reforma přicházející zvenčí nemůže mít potřebný účinek. Postavit se mimo je snadnější, ale nepřesvědčivé. Je to útek od úkolu, který nebude nikdy dokonán, a v tom je inspirující náboj.

Ježíš po nás nežadá gigantické poslání na vše stačit sám a být ve všem sám. Dal nám svým životem příklad, co pro něho znamenalo společenství lidí, přestože podle evangelních svědectví nevykazovali obzvláštní osobní kvality. Opravdovost našeho smýšlení se projeví i v tom, zda dokážeme snášet a pokorně přijímat společenství ve víře nám nepřijemných a selhávajících bratrů a sester. Ohnivě mluvit a horlit mimo tyto konkrétní vazby může znamenat obcházení Pánovo pozvání k našemu osobnímu růstu a přiblížení Pánovi.

Dr. V. Chalupa:

Kdo kontroluje naši televizi?

Soukromá filmová společnost v Kanadě dokončila minulého roku jednohodinový dokumentární film o hladomoru na Ukrajině v letech 1932-33. Film reprodukuje originální snímky z oné doby a nově objevené dokumenty a zachycuje metody, které vedly k smrti hladem asi patnácti milionů lidí.

Zatím co vesničané na Ukrajině padali hladem, v ruských vesnicích několik kilometrů za hraniční čarou potravin byly. Na Ukrajině lidé jedli z hladu lidské maso. Lékařům bylo zakázáno uvádět „podvýživu“ jako příčinu smrti. Úředníci, zodpovědní za první sčítání lidu po hladomoru, byli sumárně zastřeleni pro „podrývání socialismu tím, že záměrně podcenili počet obyvatelstva.“ Nové „opravné“ sčítání lidu vykazalo jako pokles obyvatel na Ukrajině „jenom“ sedm milionů osob, z toho tři miliony dětí do sedmi let.

Hladomor na Ukrajině nebyl zaviněn neúrodou, počasím, válkou nebo kolektivizací. Byl uměle vyvolán organizačními opatřeními z politických důvodů: zlomit ukrajinský odpor proti komunistické vládě. Přes sto tisíc komunistických „aktivů“ z Ruska za podpory armády a policie zabralo a odvezlo všechny potraviny z jedné vesnice po druhé. Psi a kočky byli postříleni s odůvodněním, že stát potřebuje jejich kožešiny. Dokonce i slavíci, kteří byli národním ptákem na Ukrajině, nylí masově polapání a vyhubení příslušníky tajné policie.

Film „Sklizeň beznaděje“ (Harvest of Despair), který toto všechno dokumentárně zachycuje, byl předveden 9. listopadu na mezinárodním festivalu v New Yorku, kterého se zúčastnilo 44 národů osmi sty

třeteti sedmi filmy. Vyhrál zlatou medaili v kategorii dokumentárních filmů a trofej nejlepšího filmu pro televizní vysílání. Dostal potom řadu dalších mezinárodních cen. Je ukázán televizními stanicemi v Evropě, Kanadě, Japonsku a Austrálii. Není promítán v komunistických zemích - a ve Spojených státech. Byl nabídnut všem třem velkým soukromým televizním společnostem - a odmítnut. Jen dvě stanice PBS - v Chicagu a Rochesteru, NY - jej promítly. Byl odmítnut přesto (nebo proto), že stejný umělý hladomor je v současné době používán v Ehtiopii, Nikaragui a Afghanistanu ke stejnému cíli - zlomení odporu obyvatelstva. Sovětské jednotky v Afghanistanu mají také instrukce post-

řít i psy ve vesnicích, jejichž zásoby potravin a sklizeň na polích ničí. Jistě má i americká veřejnost právo na to být informována o pravé povaze komunistických režimů.

Československá národní rada americká vyjádřila nedávno dopisem presidentům amerických televizních společností obavy, že jejich stanice nebudou pravdivě referovat o Sovětském svazu a jeho akcích ze strachu před sovětskou hrozbou, že jejich kanceláře v Moskvě budou zavřeny a že sovětská vláda bude proti nim diskriminovat i jinými způsoby. Na tyto dopisy nedošla odpověď. Osud „Sklizeň beznaděje“ spolu s řadou dalších případů ukazuje, že naše obavy jsou oprávněné.

Bohužel veřejní činitelé nejsou schopni nebo ochotni zjednat nápravu ze strachu, že budou obviněni ze zavádění censury, s tím výsledkem, že si cenzuru ukládají televizní společnosti samy ve prospěch Sovětského svazu. Protože většina amerických občanů čerpá své znalosti o sovětských událostech z televizních pořadů, je jednostranné ovlivňování veřejnosti v sovětský prospěch vážné a nebezpečné. Rada delegátů našeho dubnového sjezdu tyto okolnosti odsuzovala a sjezd se usnesl požádat členstvo, aby se dožadovalo nápravy písemnými či telefonickými připomínkami televizním a rozhlasovým stanicím i místním novinám. (Věstník ČSNRA - červen 1986)

ÚMRTNÍ OZNÁMENÍ

Oznamujeme všem známým smutnou zprávu, že zemřela naše milovaná maminka, tchyně, babička a prababička, paní

MARIE DUBOVÁ

rozená Brachová

Zemřela ve středu 3. září 1986 ve věku 89 let. Rozloučíme se s ní v pátek 5. září v 7:30 hod. večer v obřadní síni Maříkova pohřebního ústavu v Berwynu, IL.

Pohřeb zesnulé se koná v sobotu 6. září v 10:00 hod. dopoledne z téhož pohřebního ústavu na hřbitov Královny nebes - 1400 So. Wolf Rd., Hilside.

Děkujeme všem, kdo si s námi na drahou zesnulou vzpomene v modlitbě.

Dagmar M. ROZBOŘILOVÁ - dcera;
Dr. Leopold ROZBOŘIL - zet';
Eduard ROZBOŘIL s chotí Carol;
Michal ROZBOŘIL, M.D. s chotí Barbarou;
Dagmar LOREY s manželem William;
Eva ACHESON s manželem William, a
Peter ROZBOŘIL - vnučata;
Bradley, Todd, Matthew, Michael,
Kathryn, Lindsay - pravnoučata.

Další informace sdělí pohřební ústav H. Marik & sons, 6507 Cermak Rd., Berwyn, Ill. ☎ 484-6310.

Úmrtní oznámení

Oznamujeme přátelům a známým, že nás navždy opustil náš drahý manžel, tatínek, dědeček a pradědeček, pan

Václav BÍLEK

býv. člen Symfonického orchestru
československého rozhlasu

Zemřel v pátek 29. srpna 1986 v North Vancouver, Kanada, ve věku 80 let. Narodil se v Praze, a v Kanadě žil sedm let.

Pohřeb našeho drahého zesnulého se konal ve čtvrtek 4. září 1986 v North Vancouveru.

Zanechává zde:

Marii - manželku, Jiřího a Helenu, syna s manželkou,
Ludmilu a Heřmana Tabákovy, dceru se zetěm,
Jiřinu, Ludmilu, Jitku, Michala a Ladislava - vnučata,
Abigail a Aaron - pravnoučata a ostatní příbuzné v Československu.

I
M
P
O
R
T
E
R

VALAŠSKÉ PAPUCE

dokud zásoba
postací

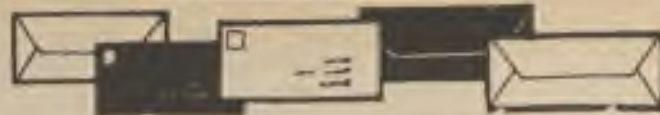
Velikosti 6—12

Nízké ceně!

MACH

3720 W. 26TH STREET
CHICAGO, ILL. 60623

DOPISY našich čtenářů

Glendale - Arizona

Milá paní Uhlířová, dustojný Otče Víte a všichni v redakci:

vzpomínám na Vás, jak se tam máte. Počasí jste měli asi lepší než my zde. Byl tady před časem můj syn z Arlington High, ale hned odjel, poněvadž nemohl snést zdejší horko. Měli jsme dlouhou dobu přes sto deset stupňů a ani nezapršelo. Chodila jsem ven před šestou ranní, dokud bylo trochu chladněji.

Jak se Vám všem daří, jste zdraví? Kdyby mne nezlobila hlava, tak by mně bylo dobře. Musím však chodit s hůlkou, poněvadž se bojím, abych neupadla. Tak jsem si Vám trochu postěžovala.

Posílám padesát dolarů na Hlas národa, šedesát dolarů pro římské Nepomucenum na mše svaté, deset dolarů Národnímu svazu českých katolíků a pět dolarů na přílepenou za všechny tu práci.

S pozdravem V. Velíšek

Milá paní Velíšková,
pěkně Vás pozdravujeme a

děkujeme za zaslání peníze. Do Nepomucena jsme je poslali a úřadovně NSČK odevzdali. Pán Bůh zaplat' za Vaši štědrost.

Klub Domov měl piknik a tak jste nám tam scházela. Vzpomínali jsme, jak jste nám vždy obětavě napekla. Na Holy Hill jedeme v neděli 21. září a Den českých katolíků je první neděle v říjnu. Budeme vzpomínat na všechny, kteří jste jezdili s námi a slavili s námi Den českých katolíků, a teď jste roztroušeni po jiných státech.

Pomodlete se někdy za nás. Poručíme Vás ochraně Matky Boží.

Redakce

**Toronto - Ontario
Kanada**

Čtená redakce,
srdečně zdravím všechny, kdo pracují na vydávání našeho Hlasu národa. Posílám předplatné. Čekám vždy radostně na další číslo. Kdyby Hlas národa nebyl, moc bych jej postrádala.

Děkuji Pánu Bohu, že mám dobrou dceru, která se o mne

stará a vše potřebné mně vždy zařídí. Už mně táhne na 85 rok, a tak hlava již špatně pracuje. Jinak mne nic nebolí; jen síla člověka opouští. Říkám si však, zaplat' Pán Bůh za to, jaké to je, jiní jsou na tom daleko hůře.

S přáním všeho dobra Vám všem

Vaše čtenářka

A. Kasandová

Milá naše čtenářko,

pěkně děkujeme za včasné vyrovnání předplatného. Jsme rádi, jak z Vašich řádek vysvítá, že jste pořád ještě chlapík. Nějaké ty nepříjemnosti a zdravotní potíže přibývající léta přináší; ale jak sama říkáte, zaplat' Pán Bůh za to, jaké to je. Buďte hodně zdráva. Doufáme, že léto jste pěkně užila.

S pěkným pozdravem a přáním všeho dobra Vám i Vaší hodné dceři

redakce.

Cicero - Illinois

Důstojný Otče Víte a milá paní Uhlířová,

posílám srdečný pozdrav a přeji Vám, aby Vám dal Pán Bůh hlavně dobré zdraví a spokojenost.

Posílám šek na předplatné Hlasu národa a něco na tisk.

Chůze není někdy již dobrá, ale zaplat' Pán Bůh, že je to alespoň takové, jaké to je. Co mohu v mých letech očekávat?

Bůh Vás provázej a žehnej Vám.

Ludmila Kolářová

Milá paní Kolářová,

mnohokrát děkujeme za včasné vyrovnání předplatného a dárek tiskovému fondu, na který jste jako vždy pamatovala. Rádi vzpomínáme a doufáme, že jste si na tom letním teplém sluníčku Vaše „zlobivé“ klouby vyhřála a ještě si schovala trochu toho tepla na zimu.

Snad se někde brzy uvidíme. Buďte hodně zdráva a Pán Bůh Vás opatruj!

Redakce

F.J. Janoušek:

Babikovští světoběžníci

**Na Jiráčkově farmě
(Pravdivá reportáž o životě
jednoho rozumného exulanta)**

S Pavlem Jiráčkem jsem se seznámil před 35 léty zde na Tasmánii. Tehdy to byl dobře stavěný ramenatý mladý muž. Na první pohled bylo však vidět, že neprodělal vojenský výcvik. Klátil se při chůzi jako by stále chodil v brázdě, kterou kdysi oral s párem strakatých volů, doma na Vysočině. Kam až sem na Tasmánii ho vítr osudu zavál to nevím, nikdy jsem se ho na to neptal.

Hned při prvním setkání si mně Pavel stěžoval. Byl zaměstnán ve stavebnictví jako přidavač, a kdekdo prý ho honil a poroučel mu. Ani tam, kde bydlí, nemá prý pokoj. Bytná mu předepisuje mnoho věcí, na které nebyl z domova zvyklý. Nedivil jsem se. Doma v Čechách Pavel vyrůstal na selském statku a v celém minulém životě až do odchodu do ciziny mu nikdy mimo vlastního táty a učitelů ve škole nic neporoučel. Až teď najednou cizí lidé - jemu dospělému chlapovi - poroučeli, co má dělat a jak se má chovat; zkrátka pletli se mu do jeho životních záležitostí.

Proto jsem nebyl vůbec překvapen, když jsem se později dozvěděl, že Pavel Jiráček dal městu sbohem a odešel někam do lesní samoty v horách, kde prý chce farmařit. Věděl jsem již tehdy, že začínat hospodařit na vlastní farmě v Austrálii bylo velmi obtížné a pro toho, kdo neměl do začátku kapitál, téměř nemožné. Banky, které ochotně půjčovaly peníze na stavební parcely a domy ve městě, velmi nerady a zřídka půjčily na zemědělskou půdu.

Byl jsem proto zvědav jak Pavel hospodaří a jednou v sobotu jsem naložil rodinu do auta a jeli jsme do tasmánských hor hledat krajana - farmáře. Byl to hezký výlet. Krajinu jsme znali až po malé městečko Wilmot a dál na těch venkovských osadách se lidé znají na míle daleko. Proto když jsme se na jedné farmě ptali na Pavla Jiráčka, farmářova žena nám ochotně sdělovala co a jak:

„Jó, to bude asi ten emigrant, co koupil tu spustlou farmu od Toma Barreta. Je to odtud ještě asi tři míle, ale nemůžete zaboudit. Jed'te dále po této silnici, na příští křižovatce zahněte doleva a pak druhou cestou doprava a na konci té cesty ho najdete - dále již ta cesta nevede.“

A tak jsme pokračovali v cestě a věřte ještě dříve než jsme tu jeho chalupu v lesích našli, tak jsem měl v srdci pocit závisťového obdivu. Celá ta krajina tam, je jakoby ji vystříhнул z rámce Českomoravské vysočiny. Kopce, lesy, potoky, zoraná pole, žirné pastviny. Eukalyptové háje doplňují nově vysázené jehličnaté stromy. Břehy potoků jsou zarostlé vrbou a silnice tam je lemována řadou stíhlých topolů. Na jedné farmě jsme dokonce viděli bílokoré břízy, jak prosvítaly z moře zeleně. To vše mimo těch eukalyptů sem bylo dovezeno z Evropy. Před příchodem Evropanů nebyly na Tasmánii stromy, které jsou domovem na Severní polokouli. Totéž platí o hovézím dobytku, koních, ovčích, drůbeží a zemědělských plodinách. Před téměř dvěma sty léty sem přišli první Evropané a změnili celou krajinu tak, že částečně vyhlíží jako krajina v Anglii, Německu, nebo třeba i v Čechách.

**

Nebyla to žádná výstavná residence ta Pavlova farma. Taková dřevěná, větry odraná, sluncem vybílená chatrč, zasazená do ovocného sadu na břehu horského potoka. Domovní dveře byly otevřené, ale nikoho jsme nezastali v domě ani na dvoře. Pavla jsme objevili na druhé straně potoka, kde na mírné vyvýšenině okopával brambory.

„No, jak hospodaříš? Jsi tady jako ve skutečném vyhnanství, daleko od lidí a sám. Nestýská se ti po civilizaci?“ Vyzvídával jsem, když jsme se pozdravili a usedli na kmen skáceného stromu na břehu potoka.

„Po kom a po čem by se mně mělo stýskat? Na takové šen-

PODAŘILO SE NÁM KOUPIŤ

kolekce „ČESKÁ“ jemně broušeného křišťálového skla, BIEDERMEIER dvojité křišťálo, EGERMANN tmavo červený leptaný křišťál a jiné moderní barevné sklo z Československa. Přijďte se podívat.

Na cestě z Československa máme velkou zásilku keramiky, panenek a nových věcí, které jsme dříve neměli a sami ještě nevíme jak vypadají.

Také máme na skladě české granáty, kuchyňské potřeby, koření, byliny, čaje z Československa, pentle ke krojům, šátky na hlavu, importované cukrovinky, kuchařské knihy, panenky v čsl. krojích, české a slovenské rekordy, kazety, české knihy, učebnice a slovníky, náboženské sošky a růžence a mnohé jiné.

Martina Navrátilová: „Já jsem já“ (autobiografie světoznámé tenistky). Ilustrované, brož., \$15.00, pošt. \$16.25.

Say it in Czech Phrase Book, \$3.50, pošt. \$4.25.

V. Páral: Soukromá vichřice, Mladý muž a bílá velryba, \$6.75, pošt. \$8.25.

Emma Jarošová: Dům u dvou skotíků (roztomilé vyprávění pro milovníky psíků a jiných zvířátek), \$8.50, pošt. \$10.00.

Zákazníky v Illinois upozorňujeme, aby na každý \$1.00 zasílali o 7¢ více na státní daň.

F. PANCNER, Inc. 6514 West Cermak Rd.
BERWYN, ILL. 60402 ☎ (312) 484-3459.
Zástupce

Tuzex

dárkové společnosti do Československa.
Přijďte se podívat, rádi Vás obsloužíme.

Obchodní

hodiny: Denně od 9:30 hod. ráno do 6:00 hod. večer.
V sobotu od 9:00 hod. ráno do 6:00 hod. večer.
V neděli zavřeno.

STANLEY STAWSKI DISTRIBUTING CO.

Importers & distributors of fine
quality beers, wines, liquors

Známé oblíbené pivo "Gösser" z Rakouska. — Žádejte v obchodech a restauracích

1136 NORTH ASHLAND AVENUE
Chicago, Ill. 60622 • Tel: 278-1818

timentálnosti nemám čas. Hodiny nejsou sice mým pánem, ale pracuji od slunka východu do pozdního večera a v noci spím lépe než ministerský předseda. Víím, že se budeš ptát jestli mě ty kopcovité pastviny a kus eukalyptového lesa uživí. No, jak vidíš, brambory budu mít svoje; až se urodí, tak je sám přeberu, ty lepší prodám, nějaké nechám pro sebe a ty podřadnější zkrmím prasatům. Zatím prasata nemám, ale maso nekupuji, je zde plno králíků a v noci klokanů, vylezou z lesů a pasou se až u dvora. Koně a pluh na zaorání brambor mně půjčil soused. Lidé tu jsou mnohem přátelštější než ve městě. Ovšem, jsem zadlužený a to je jiná kapitola. Ale i na to mám svůj plán. Správa železnic mně žádala o kontrakt, mám jim každý rok dodat 500 dřevěných pražců pod koleje. To bude příjem hotových peněz na splácení dluhů a na jiné nezbytné potřeby.

„Jenom 500 pražců? Proč ne 1000 nebo i více“, tázal jsem se. „Měj rozum, člověče! Předně na tu práci mám jenom sekeru a pak se nechci sedít za jedinou zimu. A zjednat lidi? To by se les brzy vykácel a většinu peněz by dostali zjednatí dřevorubci. Víš, jsem pevně rozhodnut tu zůstat hodně dlouho a budu zde hospodařit ne jako farmáři v Americe nebo zde v Austrálii, kteří vlastně pūdū obchodně vykořisťují. Chtějí rychlý obrát; když jsou dobré ceny a odbyt na zemědělské produkty, tak investují a často se zadluží; když pak přijde krize, tak bankrotují. Přece pamatuješ, že u nás v Čechách zemědělství nebylo „kšeft“, to byl způsob života. Takový chalupník v Čechách vyživil rodinu na výměře 3 ha polí. Ovšem, na těch polích pěstoval především to, co potřebovala rodina. Do obchodu se šlo jen pro cukr, sůl a věci, které si lidé nemohli sami vypěstovat a vyrobit. Tady to je malá farma a nesnese velkých investic. Tedy do lesa jenom sekeru, žádný traktor, ale pokusím se vypěstovat těžké voly. Ty se napasou, trochu je přikrmím, udělám s nimi potřebnou práci, a jak budou starší prodám je a dochočím nové.“

Tak uvažoval a plánoval Pavel za naší první návštěvy. Těch návštěv pak za uplynulých 30 let nebylo málo. Sledovali jsme s nemalým zájmem, jak pomalu a pracně zveleboval ten malý úsek tasmánské krabatiny a při jedné takové návštěvě jsme byli mile překvapeni. Na nově zavěšené bráně se pyšnil výrazný nápis „Vysočina“. V tom čase si Pavel přivedl na farmu i nevěstu.

Tereza ze sousední farmy, pužená kdysi zvědavostí, projížděla na koni po lesní cestě, kde právě Pavel kácel stromy na železniční pražce. A jak se později sama přiznávala, po té první projíždě, zajížděla do lesa častěji, až jednoho dne na Pavla sama první promluvila - no a co vám mám více vyprávět? - Byla z toho svatba a byli jsme všichni veselí.

Nebyl to lehký život na Pavlově farmě, o tom se Tereza velmi brzy přesvědčila; byla však z rodu pracovitých a tvrdých lidí Tasmánských hor. Spolu s Pavlem vychovali tři děti. Syna Michala a dcery Ivonu a Helenu. Pavel hospodařil rozumě, neměli velké příjmy, ale každou tržbu ať již za dobytek, prasata, brambory nebo dřevo, několikrát přepočítal než peníze vydal. Živelné pohromy se té krajíně vyhýbaly. Období sucha se nechala přežít a občas rozvodněný potok nenadělal moc škody. Jen časté lesní požáry napáchaly mnoho škod, ale Pavlově farmě jako by se všechny ty pohromy z dálky vyhýbaly.

Jen jedenkrát, když téměř půl Tasmánie byla postižena velkými lesními požáry, Jiráčková farma byla v nebezpečí. Bylo to v roce velkého sucha, vše bylo vyprahlé, lesní porosty, pastviny, vše zachvacoval zkázonosný oheň. Hořely farmy, domy, hospodářské budovy i ploty. Mnoho lidí přišlo o život, stáda dobytka i ovcí uhynula. Na sousedních framách ohně způsobily škody, ale Pavel byl jako vždy připraven. Každé léto vypásal a vyčistil trávu především kolem obytných a hospodářských budov. Mezi lesem a pastvinami rozoral pruh země, kde - jak doufal - se oheň zastaví. To se osvědčilo již několikrát, ale v ten osudný rok, teplý severní vítr hnal plameny v širokém pásu několika milů celou krajínou, žádná lidská síla nemohla zastavit rozběsněný živel. Jiráčkovi se však nechtěli vzdát bez boje. 14letý Michal spou s mladšími sestrami zahnali dobytek a prasata na čerstvě zorané pole, kde s nimi chlapec po celou dobu v dýmu požáru zůstal. Ivuška s Helenkou seběhly dolů k potoku a ponořily se až po bradu do chladivé vody. Jen Pavel a Tereza hájili hospodářské budovy a domov. Pavel sice zapálil protiohň, ale pro silný vítr bez valného úspěchu. Rozzuřený živel se hnal směrem k farmě. Zorané pásmo a vypasené pastviny sice nepřekročil, ale celé ohnivé kotouče hořící kůry létaly povětřím a dopadaly na budovy. Střechy - byly plochové, tedy ohnivzdorné, nebezpečné byly

dřevěné stěny a tu Pavel i Tereza mokřými pytlí utloukali každý zárodek ohně. Pavel musil několikrát vodou polít ženu, když na ní šaty chytaly plamenem. Sám byl popálen na zádech, rukou i nohou - ale zvítězili.

Oheň se přehnal bez vážné škody. Eukalyptovým stromům požáry více prospívají než škodí. Bylo však nutno opravit a z části obnovit, ohněm poškozené ploty. Dříve však Pavel pomáhal u sousedů, jimž všechno požár zničil; o tom nerad mluvil. Ale pomáhal on i Tereza, co bylo v jejich silách a možnostech. Vždyt' mezi postiženými byli i jejich příbuzní.

Ještě po letech Pavel Jiráček vzpomínal, že ten večer po tom velkém ohni se modlil tak vroucně jako snad nikdy v životě.

Však měl také proč!

Na to vše jsem vzpomínal letos v srpnu, kdy noviny psaly a rozhlas do světa vytruboval, že farmáři jsou postižení nadprodukcí, a že nemohou na světovém trhu prodat pšenici, máslo a cukr. V západní Evropě a v Americe vlády vyplácejí farmářům subvence. Australská vláda, která špatně hospodaří, nemá peněz na podpory zemědělské výroby, a tak protestuje u Američanů, že pronikají za trhy, které až do nedávna byly zásobovány produkty z Austrálie.

Státní rozpočet, který zde byl vyhlášen v těchto dnech, je slepenec, zaměřený na přítomnou dobu, která je přeplněná hospodářskými těžkostmi. Plánuje se nejdéle tak do příštích voleb, které ale tato vláda nemůže vyhrát - chybí jí představitost, neumí reálně plánovat.

„Zbytečně se rozčiluješ, ty na situaci nic nezměníš, šetři si nervy,“ radila mně Anna. Jen si vzpomeň na Pavla; ten si tam klidně žije celá léta v horách a nic ho nepřivede z klidu.“ „Máš pravdu, dobře, že mi to připomínáš, neviděl jsem ho již delší dobu, chceš-li, rozjedem se za nimi.“

A tak jsme jeli. Byl takový slunný den, nad řekou a v údolích se válely kotouče mlhy, ale vrcholky hor a kopců se přímo třpytily v záři slunečního jasu. A tak jsme v dobré pohodě i náladě dojeli až na Jiráčkovu farmu.

Za těch 30 let se tam moc změnilo. Nové hospodářské budovy se leskly čerstvou, světlezelenou barvou. Obytný dům byl ten samý, ale obložili ho novými deskami. V ohradách se pásil dobře ošetřovaný dobytek. Zkrátka všechno svědčilo o dobrém hospodáři.

Pavel i Tereza byli doma. Již nepracují tak těžce jako když před léty začali hospodařit.

„Dřevo již nekácím a pražce neotesávám; stárnu a již se brzy unavím když se oháním sekerou. A pak již tolik peněz nepotřebuji, jako když jsme začínali,“ klidně vyprávěl Pavel. „Kde máte děti“, vyzvíдалa Anna. „Jo, děti, těm se to zde v horách moc nelíbilo. Pořád počítaly, kolik si jejich souroženci vydělají ve městě. Michal je vyučený elektrikář a to je dobře placené zaměstnání. Ivuška pracovala ve městě jako ošetřovatelka, ale později se přece vrátila na venkov. Vdala se na farmu, ale dole v rovinách. Mají již malou dcerušku, Marcelka jí pokřtili, a tak již jsme dědeček s babičkou. Helenka od dětství měla ráda knihy a poštěstilo se jí; pracuje ve státní knihovně,“ ochotně nám sdělovala Tereza. Byl v tom jejím hlasu i zasloužený kus mateřské pýchy, že se těm jejím dětem vede dobře, ale zároveň jí prochvíval smutek, že jí všichni odešli do světa.

„Tak jste tu sami, stárnuocí lidé; nepřemýšlíte to tu prodat a vrátit se do civilizace“ - spíše žertem než opravdově jsem se tázal.

Pavel si mě přeměřil trochu pohrdavým pohledem. „Jaké civilizace? To přece nemyslíš doopravdy? Tady jsem prožil víc jak polovinu svého života. Tereza se narodila na sousední farmě. Zde jsme spolu dobře vychovali děti, tady je náš domov a zde zůstaneme. To spíše z farem utečou ti, co se přeinvestovali a zadlužili. My toho nemáme moc, ale všechno co tu vidíš, patří nám. Tady jsme prožili dobré a někdy i trochu svízelné časy, ale díky Bohu, pořád těch dobrých bylo víc než smutných.“

„No, snad máš pravdu, ale při současné nadprodukcí v zemědělství ani vy nebudete mít velké příjmy. Dnes farmáři v celém světě nařkávají.“

„Ať nařkávají, patří jim to; každý chtěl rychle zbohatnout, kupovali mašiny na dluh a teď když toho vypěstovali nadbytek, tak to nemohou prodat. Otec mě již doma učil, že dobrý hospodář nemá všechno vsadit na jednu hromadu. Ale má svůj majetek pokud možno rozdělovat na tři díly. Jeden díl investovat v pozemcích a budovách, druhý v živém inventáři, to je v dobytku, koních, ovčích, a třetí díl na to, aby vytvořil nějaký kapitál, jako ochranu proti zlým časům. Já jsem se dle toho řídil. Měl jsem a dosud mám jen malou farmu a tak jsem spoléhal více na práci svých rukou a nekupoval jsem

zbytečně drahé stroje.“

„V tom máš pravdu“, souhlasil jsem. „Já to vidím v lesním hospodářství. Lidé, kteří šli a jdou jako ty do lesů jenom se sekerou, nanejvýš s motorovou pilou, vše co vydělají jim patří. Jiní si na dluh koupili těžká nákladní auta, pásové traktory, zkrátka zmechanisovali se, ti musí přednostně dělat na to, aby splatili dluhy a potom na opravy těch mašin. Již moje matka říkávala, že dluhy jedí z mýsy a dlužník jen olizuje.“

„No vidíš, já jsem koupil v životě na dluh pouze tuto farmu. Tehdy byla levná, žádný to nechtěl koupit. Ti lidé přede mnou se na tom nedokázali uživit. Odešli, ani nevíám kam. Když jsem ten svůj první dluh splatil, tak jsem už na dluh ani na splátky nic nekupoval. Vždycky jsem počkal až na to budu mít. Tak jsem nemusil platit úroky. Když někdo investuje do mašin, musí ty mašiny využít, jinak je to ztrátové podnikání.“

„Co říkáš těm subvencím, kterými vlády v Evropě a Americe podporují tamní farmáře, kteří pak levnými produkty vytlačují australské farmáře ze světových trhů?“

Nikdy jsem žádnou podporu z veřejných fondů nebral, ale myslím, že je to moudré, když vlády v Evropě subvencují zemědělskou výrobu. Tam lidé hospodaří na malých výměřích, a kdyby je vlády v době nadprodukce nepodpořily, neudrželi by se na hospodářství a rozmnožili by jen řady nezaměstnaných.“

„Nejhorší je to, že dnešní lidé chtějí mít všechno co vidí u jiných. Svět je zmaterialisovaný a nebude lepší“, povzdechla si Tereza.

„Ty již vůbec nemluvíš jako Australanka, ale máš názory jako nějaká selka v Čechách“, se smíchem ji připomínala Anna.

„Však zde žijí z tím vaším krajanem již skoro třicet let a za ten čas se něco navzpomínal; když se něco dělalo, co by prý tomu řekla jeho maminka. No, a tak jsem se nějak přizpůsobila. Ale pojd'te raději na svačinu, mám právě z našich jablek upéčený závin „štrúdl“ tomu říká Pavel, který mě to naučil tak, jak to kdysi pekla jeho maminka.“ Zvala nás upřímně Tereza.

Nenechali jsme se dvakrát pobízet, ochotně jsme zasedli kolem kuchyňského stolu a nemusím vás ujišťovat, že ten štrúdl z tasmánských jablek nám chutnal stejně dobře jako ten, který jsme před mnoha a mnoha lety jidávali u naší maminky - Babíkové.

Manila. — Kardinál Jaime Sin 22. srpna poprvé kritizoval novou vládu Corazon Aquinové. Řekl, že zisky revoluce, která odstranila Marcosův režim, jsou ztraceny krok za krokem. Nový režim prý „ztrácí těžce dobytou svobodu a je nebezpečí návratu nejhoršího druhu zla... Nová situace nám sice dala naději, avšak shledáváme, že bude nutno podniknout velké úsilí pro dosažení cílů naší naděje.“ - Tyto poznámky pronesl v kázání při mši sv., na které byla také přítomna prezidentka Aquinová. Kardinál je prý zklamán tím, že ve vládě existuje rozpor, způsobený „macho ministry“, tj. těmi, kteří mají komplex všemocných mužů. Po revoluci se prý Filipinci opět vracejí ke svým starým sobeckým cestám. O tomto řekl doslovně: „Jsme svědky toho, že pravda je překrucována kvůli sobeckým zájmům. Nebojovali jsme tvrdě, abychom dosáhli svobody tisku pouze proto, aby naše mysle byly sváděny záměrně nesprávnými informacemi... Bohatí znovu podléhají pokušení dychtivé chamtivosti. Počet chudých stále vzrůstá. Politikové, kterým v minulosti nebyla poskytnuta možnost dosáhnout svých ambicí, začínají nyní budovat svou vlastní mocen-

skou základnu.“ - Katoličtí biskupové Filipin právě zahájili 100-denní údobí modliteb, pobožností a postu pro uchování míru a svobody na Filipinách.

● ● ●
Yaounde. — V hustě zalidněné krajině v severním Kamerunu, 30 mil severně od města Bamenda, začaly z jezera Nios, utvořeného v kráteru domnělé spící sopky, vycházet jedovaté sopečné plyny, zejména velké množství kyslíčitého se sirovodíkem a usmrtily ve třech vesnicích na území 10 čtverečních mil, více než 1,700 lidí a 7 tisíc kusů dobytka; více než 20 tisíc lidí musilo opustit své příbytky. Stálá přítomnost mraků z jedovatých plynů ztěžuje záchranné práce armády a policie Kamerunu. Kamerunská vláda požádala o pomoc cizinu: o potraviny, stany, příkrývky a lékařské potřeby pro lidi postiženého území. Izrael tam poslal skupinu 17 lékařů; také Spojené státy, Francie, Západní Německo, Itálie, Španělsko a jiné země, tam ihned poslaly požadovanou pomoc. V téže krajině bylo už v r. 1983 udušeno sopečnými plyny - uvolněnými pod jezerem sesutím půdy - 37 lidí. Západoafrická země Kamerun, bývalá kolonie, zčásti britská a zčásti francouzská, je velká jako

LETEM

SVĚTEM

Kalifornie a má 9.77 milionů obyvatel. Její hlavní průmyslová odvětví jsou těžba zemního oleje, těžba hliníku a zpracování potravin. Hlavní zemědělské produkty jsou káva, kakao, banány, bavlna, burské oříšky, čaj, palmový olej a surová guma. Roční důchod „per capita“ tam činí \$724. - Ministerský předseda Izraele Shimon Peres právě v těchto dnech byl na návštěvě Kamerunu, kde jednal s tamní vládou o obnovení diplomatických vztahů mezi oběma zeměmi, které Kamerun přerušil před 13 roky za války „Yom Kippur“ mezi Izraelem a arabskými zeměmi. Kamerun se stane po Zairu, Liberii a Pobřeží slonoviny, 4. africkou zemí, která obnoví diplomatické vztahy s Izraelem.

● ● ●
Washington. — Bílý dům se připravuje na pravděpodobnou novou konfrontaci s libyjským vládcem Moammarem Gadhafim; dne 25. srpna pronesl varování, že „Spojené státy použijí všech možných opatření“ v případě, že Libye bude činně podporovat teroristy v jejich útocích na americké cíle. U egyptského pobřeží v blízkosti Libye se právě konají americko - egyptské námořní manévry; USA nechtějí žádnou válku s Libyí, avšak zasáhne-li rušivě do těchto námořních cvičení, USA budou připraveny k úderu. US výzvědná služba také tvrdí, že Gadhafi připravuje nové teroristické akce proti americkým cílům. V tom případě budou USA bombardovat libyjské ekonomické objekty, zejména zařízení na těžbu a rafinaci ropy. Reaganova vláda také poslala do Evropy Vernona Walterse US velvyslance u OSN, aby naléhal na

tamní spojenecké vlády, aby uvalily na Libyi další ekonomické sankce. Evropské vlády však jeví málo nadšení pro tyto nové sankce. Pozorovatelé uvádějí dva incidenty, do kterých mohla být Libye zamíchána: 1) Před dvěma týdny západoněmecká policie zamezila provedení bombového atentátu opět proti jedné diskotéce v Západním Berlíně, navštěvované US vojáky; tato akce byla pravděpodobně připravena pod vedením libyjského velvyslanectví ve Východním Berlíně. 2) Dne 3. srpna tři těžce vyzbrojení teroristé podnikli z moždírů a kulometů Kalasnikov útok na strategicky velmi důležitý britský objekt u Akrotiri, na jižním pobřeží ostrova Kypru, kde žije 10 tisíc britských vojáků s rodinami. Způsobené škody nebyly sice značné a pouze dvě osoby byly zraněny, avšak vojenské autority jsou ohromeny tím, že takový útok byl vůbec možný. Tento čin si přivlastnila v Bejrútu teroristická skupina, která si říká „Spojená organizace následovníků presidenta Nassera“, avšak je podezření, že Libye mohla mít v této věci lví podíl. Mluví této organizace oznámili, že to byla odvěta za americký útok na Libyi 15. dubna, jehož cílem bylo „zabít bratra Moammara“. Pozorovatelé také vyslovili domněnku, že teroristické akce - včetně libyjských - budou asi napříště namířeny nikoliv proti civilistům, jako tomu bylo dosud, nýbrž proti západním vojenským objektům. - Syrský prezident Hafez Assad, slíbil 26. srpna Gadhafimu, že Sýrie pomůže Libyi v případě, kdyby Spojené státy podnikly jiný útok proti jeho zemi; bude prý užito všech zdrojů, jež má Sýrie po ruce, aby se čelilo a zamezilo

americké agresivní akci. Neudal však konkrétně, v čem tato syrská pomoc bude spočívat. Mluvíci US vlády z počátku trvali, že neexistuje žádný konkrétní plán, podniknout nyní útok na Libyi; Spojené státy chtějí pouze dát Gadhafimu jasně na vědomí, že to myslí vážně s vojenskou odvetou, kdyby Libye opět spolupracovala na teroristických útocích proti Američanům; nyní však připouštějí, že USA plánují nový útok na Libyi, jakmile se Gadhafi prokazatelně dopustí nějakého teroristického činu.

● ● ●
Honolulu. — Bývalý filipínský prezident Ferdinand Marcos, který odletěl do exilu na Hawaii 26. února 1986, když byl zbaven vládní moci, obdržel tehdy povolení pobytu ve Spojených státech na šest měsíců. Nyní US imigrační a naturalizační úřad mu prodloužil povolení pobytu ve Spojených státech o další rok - pro něho i celou jeho družinu 87 blízkých spolupracovníků, kteří přišli do „exilu“ spolu s ním. Kdyby však opustil území USA, musil by znovu požádat o povolení pobytu. Nyní žije se svou luxus milující ženou Imeldou v najaté pobřežní vile v Honolulu.

● ● ●
Lahore. — Pakistánský vládce Mohammed Zia ul-Haq po svém návratu z pouti v Mekce drží pevně vládní otěže ve svých rukou; jeho policie a armáda rozdrtily všechny pokusy oposice, donutit bouřlivými demonstracemi Ziův režim k odstoupení. Vůdci oposice a jejich 3 tisíce pomocníků sedí ve vězení, včetně Benazir Bhutové, dcery bývalého popraveného presidenta Pakistánu a nejpobláznější vůdkyně oposice proti Ziově diktatuře. Při srážkách policie s demonstranty zahynulo 29 lidí. Už v r. 1983 byly podobné demonstrace proti Ziově režimu nemilosrdně rozdraceny; tehdy bylo zabito na 600 lidí a 20 tisíc demonstrantů bylo uvězněno. Politici pozorovatelé říkají, že tyto nové demonstrace opět a na dlouho oddálily jakoukoliv demokratisaci Pakistánu. Ziův mandát skončí v r. 1990. USA se tím octly ve velmi delikátní situaci. Ziův Pakistán je totiž jejich nejvěrnějším spojencem v této končině Asie, kde Sověti se snaží zkomunizovat Afghanistan. Iránie se zdá být málo spolehlivá a osud Iránu po Khomeinim zůstává nejistý. USA poskytují Pakistánu

Our 103rd Year

SECOND FEDERAL SAVINGS

Member of
Federal Home Loan Bank System

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

SAVING IS CONVENIENT HERE!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind.

For your convenience:
— a Save-by-Mail plan,
— easy-to-serve-you office facilities,
— fast service,
— free parking.
Come in.

Satisfying friendly service

CORNER
26TH & PULASKI
CHICAGO, ILLINOIS 60623
PHONE: 277-8500

7345 W. 25TH ST.
N. RIVERSIDE, IL. 60546
PHONE: 442-5700

INSURED SAVINGS
— up to \$100,000.00 —
by Federal Savings and Loan Insurance Corp.

Road 12 & Grand Ave.
FOX LAKE, ILL. 60020
☎ 587-6311

599-4372 ROZPOČTY ZDARMA

Independent Glass Service

VEŠKERÉ SKLENÁRSKÉ PRÁCE

KOVOVÁ DVOJITÁ OKNA (STORM WINDOWS)
PLEXIGLASS — ZRCADLA

8014 SOUTH NATCHEZ AVENUE
BURBANK, ILLINOIS 60459

WILLIAM KRÁPIČ
sklenář u dědy a otce v Československu

**NOVÁ KRAJANSKÁ AUTODÍLNA
V BERWYNU, ILL.**

K·H
Auto
Repair

6619 - 21 W. Čermákova tř.
(tlučen vedle berwynské pošty)
její majitele

STEVE KUBOVIČ a JANO HULÍN

vám nabízejí své odborné služby:

- * pravidelnou údržbu motorů
- * veškeré opravy aut všech značek
- * odvoz nepojízdných aut
- * duchodcům je po správce na přání doručíme osobně

VOLEJTE: 749 - 7449

ekonomickou výpomoc ve výši 625 milionů dolarů ročně. Washingtonu záleží v první řadě na tom, aby v Pakistánu byla stabilní vláda, která by udržovala pořádek a zůstala věrná Spojeným státům; kdo tam drží v rukou moc je podřadnější věcí. Mluvčí Státního departmentu přiznal, že ve vztazích USA s Pakistánem existuje „strategický rozměr“. Pakistán je pro Washington tvrzí proti expansi komunismu; proto při krvavém rozdrčení těchto posledních demonstrací Reaganova vláda se spokojila jen s vyslovením politování nad tím, že byli zatčeni političtí odpůrci a požadovala propuštění Bhuttové i ostatních. USA však stojí za Ziou, protože nevědí, jakou posici by Pakistán zaujal na mezinárodním poli v případě, že by se tam zmocnila vlády opozice.

New York. — Po obdržení nezávislosti v šedesátých letech, 44 zemí podsaaharské Afriky ztotožnilo kolonialismus s kapitalismem - čili s ekonomikou svobodného podnikání - a dalo se na cestu striktního „afrického“ socialismu. Jejich ekonomický rozvoj se tím téměř udusil. Od r. 1970 životní úroveň klesla o 20 % v této části Afriky, městská nezaměstnanost stoupla o 33 %, a na venkově žije 70 % lidí ve velké chudobě. V letech 1980-85 ekonomie podsaaharských zemí každoročně klesala a slábla. Teprve v r. 1986 vzrostla asi o dvě procenta a v příštím roce by mohla vzrůst o 3 až 4 %. Tento obrat byl způsoben tím, že africké země opouštějí jedna za druhou „africký socialismus“ a dávají se - ačkoliv zatím ještě nesměle - na cestu ekonomie svobodného podnikání. Vlády zasahují do ekonomie ve stále menší míře. Ekonomická komise pro Afriku u OSN nedávno o tom prohlásila, že v Africe nyní existuje opravdové reformní hnutí. Uvedme některé příklady: Skalní africký socialista Julius Nyerere, prezident Tanzánie, neúprosně odmítal zavést reformy v ekonomii své země, doporučené Mezinárodním měnovým fondem; tím přivedl svou zemi do naprosté ekonomické stagnace. Po jeho smrti však nová vláda snížila daně, devalvovala měnu a odnárodnila plantáže sisalu; zemědělci pak dostávali za své plodiny dvakrát více než dříve, vláda snížila své výdaje a Mezinárodní měnový fond se rozhodl půjčit Tanzánii 800 milionů dolarů v době pěti let. - V bývalé francouzské Guinei došlo k podobným změnám. V době smrti skalního socialisty

Sekou Touré v r. 1984 byla jeho země také na pokraji ekonomického zhroutil. Jeho nástupce prezident Lansana Conte podle rad Mezinárodního měnového fondu, odnárodnil banky, devalvoval měnu a snížil vládní zásahy do ekonomie ve prospěch svobodného trhu. Protože pak zemědělci dostávali za své plodiny podstatně více než dříve, farmářská produkce stoupla za jeden rok o celou třetinu. - Jiné africké země zavedly podobné reformy. Kenneth Kaunda, socialistický prezident Zambie, zavádí nyní reformy ve prospěch ekonomie svobodného trhu ve snaze zvýšit zemědělskou výrobu a snížit příliš drahý dovoz potravin z ciziny. - V Keni vláda presidenta Daniela Arap Moi-a rozkázala liberalisaci obchodu, snížila schodek národního rozpočtu a zavedla pro svou měnu výměnnou hodnotu, odpovídající více skutečnosti; tím pak získala výpomoc od Mezinárodního měnového fondu. - Nový prezident Nigérie Ibrahim Babangida rovněž snížil vládní byrokracii v oboru národní ekonomie a rozhodl reformy ve prospěch ekonomie svobodného trhu. - Podle nedávné analýzy US úřady pro mezinárodní rozvoj „AID“, jedenáct afrických zemí už reformuje či odnárodňuje neúčinné podniky veřejného sektoru, deset jich snižuje vládní výdaje a čtrnáct zvyšuje ceny, placené zemědělcům za jejich plodiny. Jiné země snižují vládní subvence na spotřební

statky a energii. Jiné opět devalvují své měny, dosud uměle udržované na přehnaně vysoké hodnotě. - Jaké jsou příčiny tohoto vývoje? Stará garda socialistických afrických vládců postupně vymizela. Navíc pak ekonomicky pokročilé země ztratily svou trpělivost se stálou neúčinností finančních půjček a činily nátlak na nové africké vlády, aby změnilly svou ekonomickou politiku. Nakonec i Boží příroda a mezinárodní trhy těmto zemím pomohly: deště na některých místech zajistily dobrou úrodu, ceny zemědělských produktů stouply a ceny zemního oleje klesly. Snížením hodnoty dolaru klesly ceny dovážených produktů, a snížením úrokové míry se snížilo zároveň břímě, spojené se splácením zahraničního dluhu. - Tyto změny ve všeobecném zaměření africké ekonomie jsou však pouze velmi skromným začátkem; nikdo neví, zda tento „trend“ bude dlouhodobý. Nikdo také nečeká, že Afriku zatíženou obrovským zahraničním dluhem, čeká prosperita za rohem. Nezaměstnanost zůstává vysoká. Dobrá vůle tam však existuje a náznaky změn v ekonomickém životě jsou viditelné všude. - Africké země, které konečně nastoupily na cestu reformem, by nyní potřebovaly cizí ekonomické pomoci více než kdy jindy, aby jejich úsilí mělo nakonec úspěch. Právě v této příznivé době, však přichází velmi nevhodné úsilí USA

- (v rámci návrhu zákona Gramm-Rudman) - snížit ještě více vládní výdaje a tím i snížit výpomoc cizině. Reaganova vláda požádala US kongres o výpomoc Africe v r. 1987 ve výši jednoho bilionu dolarů; kongres však nejeví mnoho ochoty tuto výpomoc poskytnout.

San Salvador. — V Salvadoru civilní válka trvá už sedm let; vyžádala si 61 tisíc lidských životů a utvořila na 500 tisíc uprchlíků. Spojené státy věnují 1.5 milionu dolarů denně na výbroj salvadorské vládní armády o 53 tisících mužů. Dnes je tato armáda už dostatečně vyzbrojena a vycvičena, takže levicoví guerilové, vyzbrojení Kubou a Nikaragvou, nejsou schopni se s ní měřit. Počet těchto guerilů klesl od r. 1981, kdy jich bylo asi 10 tisíc, na nyníjších 3 až 5 tisíc. Kvůli velmi špatné ekonomické situaci země však vítězství vládní armády není blízko. Guerilové zatím usilují o znovunavázání jednání se salvadorskou vládou, jež byla přerušena v r. 1984. Obě strany stále trvají na svých původních pozicích, které jsou neslučitelné: zatímco guerilové požadují pro sebe okamžitě roli ve vládě jakési „Národní fronty“, nové volby, a začlenění guerilů do vládní armády, vláda presidenta Douarte tyto požadavky zamítá v přesvědčení, že by pak komunisté ve vládě jednali jako v únoru 1948 v Československu. Požaduje proto od guerilů složení zbraní,

založení politické strany a normální volební proces demokratickou cestou.

Bejrút. — Křesťanští a mohamedánští političtí vůdci v Libanonu se dohodli 26. srpna na tom, že budou společně jednat o národním smíření a skončení jedenáctileté občanské války. Všech deset členů vlády, která je z poloviny křesťanská a z poloviny mohamedánská, se shodlo na tom, že zahájí nová jednání dne 2. září. Za této války už bylo zabito více než 100 tisíc lidí.

La Paz. — Vláda civilního presidenta Victora Paz Estenssora v Bolívii vyhlásila 28. srpna v celé zemi výjimečný stav kvůli vážným dělnickým nepokojům. Nízké ceny cínu na světových trzích jsou velikou pohromou pro Bolívii, jejímž hlavním vývozním produktem a prvním zdrojem vládních příjmů je právě cín. Vláda se rozhodla zrušit ve městech Ururo a Potori tamní nevýnosné doly a propustila z práce na 7 tisíc cínových horníků; ze zbývajících počtu 20 tisíc jich plánuje propustit ještě dalších 8 tisíc. Propuštění dělníci zahájili z města Ururo 150 milový pochod na hlavní město La Paz, aby tak protestovali proti svému propuštění z práce. Armáda s tanky a pancéři však dělníky obklíčila a vehnala do sběrných táborů; zároveň bylo zatčeno 260 politických, dělnických a náboženských osobností. Bolívie je jednou z nejchudších zemí Latinské Ameriky a světa.

Do New Yorku a okolí

S & M PORK STORE

*Evropské a zvláště československé
uzenářské speciality
Prvotřídní maso všech druhů
masné výrobky -
i dle Vašeho přání*

Josef Skrkon 35-10 Ditmars Blvd.
☎ (718) 278-8468 Astoria, L.I. City, N.Y. 11105

PRAGUE SAUSAGE
& DELICATESSEN

- HOME MADE SAUSAGES
- FROZEN FOODS
- HICKORY SMOKED MEATS
- FRESH POULTRY
- ČERSTVÉ DOMÁCI UZENINY
- IMPORTOVANÉ LAHŮDKY

6312 WEST CERMAK ROAD
BERWYN, ILLINOIS 60402

☎ (312) 795-0250 Radi vás obslouží a na vaší návštěvu se těší
MARY & STANLEY DYNA

*Pěkné posezení najdete v přátelivém prostředí
restaurace*

CAFÉ EUROPE

u Mirka a Stelly Umlaufových

5710 West Cermak Road v Ciceru
RODINNÉ OSLAVY — PARTY — PODLE DOHODY
ČESKO-AMERICKÁ KUCHYNĚ
DENNĚ ČERSTVÁ JÍDLA — BAR
TELEFON: 656-3555

DISCOVERY TRAVEL, INC.
641 S. La Grange Rd.
LA GRANGE, IL 60525

Pozvání příbuzných z Československa rychle-
spolehlivě—bez poplatku, letenky za nejnižší ceny.

Všechny doklady vystavené naší kancelář
jsou notářsky ověřené.

Zařídíme pasy, víza, rezervace
hotelů, aut, pojištění, překlady

Pro bližší informace a tiskoviny volejte:
LIBBY BUCEK ☎ (312) 482-8515 kancelář
☎ (312) 354-7707 večer domů

SPORT

ZE SVAZU SVOBODNÝCH ČS. SPORTOVCO V ZAHRAŇICÍ

**Jaroslav Vejvoda
pětašedesátiletý!**

My starší si snadno vybavíme v paměti skvělého útočníka, technika a střelce Jaroslava Vejvodu, který hrál za pražskou Spartu. Později se stal trenérem, osmkrát dovedl své svěřence k mistrovskému titulu a dvakrát v národním poháru. Tím se nemůže pochlubit žádný jiný československý trenér. V den svých šedesátin odešel do penze a nyní pracuje na své zahrádce ve Voňoklasech a pěstuje květinu.

Vážíme si Vejvodova talentu, neb o fotbale ví skoro všechno; dokázal to jako hráč i trenér a zsalouží si od nás kytičku uznání!

Penzistovi - dědečkovi Vejvodovi přejeme ze srdce mnoho zdraví a dobrou životní pohodu. A protože je i vášnivý houbař, necht' at' letos najde pod každým smrčkem rožku hříbků. Snad mu Černobyl nepokazil dobrou sklizeň rajčat, paprik, hrušek a jablek, které pěstuje ve své zahrádce!

Vzpomínáme na Tebe a nezapomínáme na Tebe, Jaroslave Vejvodo!

**

Světový fotbal ve smutku

V Anglii nedávno zemřel bývalý předseda Mezinárodní federace kopané (AFIFA) - Sir Stanley Rous. Po druhé světové válce už sám fotbal nehrával, ale byl po dlouhou dobu pomezím

rozhodčím. Aby se ukončila různá nedorozumění při provínění hráčů, podal návrh na úpravu „pravidel o postavení mino hru“, která pak byla na celém světě přijata.

Měl jsem vzácnou příležitost setkat se s tímto sportovcem tělem a duší jednou v životě. Bylo to v r. 1949 ve Švédsku u p. V. Valouška. S živým zájmem a účastenstvím se mne tehdy vyptával, jak se to mohlo v Československu v únoru 1948 všechno stát. Věděl, co komunismus je, chápal proč tehdejší čs. významní sportovci odcházejí do exilu a veřejně kritizoval tehdejší postoj labouristické anglické vlády, která si to nechtěla s Moskvou „nijak rozlít“ a zastávala proto stanovisko „raději nic nedělat“.

Jako jednadevadesátiletý fotbalový fanoušek se Sir Stanley Rous letos ještě zúčastnil Mistrovství světa v kopané v Mexiku. Nedlouho potom v Londýně zemřel. Čest jeho památce!

VE ZKRATCE Z OSTATNÍCH SPORTŮ

O československém tenisu v zahraničí

The Christian Science Monitor přinesl 8. srpna pozoruhodný článek o současném stavu československého tenisu a jeho popularitě. Zvláštní pozornost věnoval pisatel několika vynikajícím hráčům známým v zahraničí a nejmladšímu doma dvanáctiletému Janu Marvanovi. Článek z Prahy napsal William

Echikson.

Čs. národní fotbalový tým v Austrálii

Zdá se, že kopaná se již na pátém kontinentě aklimatizovala. Poté, co v Melbourne uhráli v zahajovacím utkání remizu a po těsném vítězství 1:0 v jihoaustřalské metropoli Adelaide - zvítězili svěřenci trenéra Masopusta v Sydney 3:0.

Američanky zvítězily v basketbalu

Družstvo košíkářek Spojených států potvrdilo na šampionátu v Sovětském svazu, že jsou bez nejmenších pochyb nejlepší na světě. Vyhrály ve Vilniusu svoji skupinu následovány týmy: 2. Československo, 3. Čína, 4. Maďarsko, 5. Austrálie a 6. Taiwan. Čs. ženy překonaly veškeré papírové předpoklady na umístění od 5. do 8. místa, když ve skupině prohrály pouze jednou - s družstvem Spojených států 61:89.

Jirmus obhájil titul

Petru Jirmusovi se podařilo ojedinelý úspěch v historii letecké akrobacie - když loni jako první pilot na světě obhájil titul absolutního mistra Evropy a před několika dny v anglickém South Cerney obhájil i titul absolutního mistra světa. Jirmus získal za povinnou sestavu bronzovou medaili, ale při volných sestavách byl nejlepší, rozhodčí mu udělili 6173,9 bodu. Na druhém a třetím místě ve volných sestavách se umístili Američané Weeks (6117,4 b.) a McHenry (6042,8 b.).

Finsko - Švédsko v lehké atletice

V rámci tohoto mezinárodního utkání dosáhl švédský výškař Sjoeborg dvou metrů, třiatřicet centimetrů. Finský sprinter

Richard vytvořil na francouzském mistrovství nový francouzský rekord na 100 metrů výtečným časem - 10 celých 9 desetín vteřiny.

Další Čechoslovák - bezdomovec

Jan Hájek, syn bývalého min. zahr. věcí za československého jara v r. 1968, přicestoval v minulých dnech do hlavního norského města Oslo, kde bude na pozvání norské vlády studovat architekturu. Dva roky bránily československé úřady Janu Hájkovi, aby studoval ve své vlasti. Po příletu do Norska, jak hlásily zahraniční agentury - neměl Jan Hájek cestovní pas, pouze dokument v Praze vydaný, který potvrzoval, že je osobou bez státního občanství, s dočasným pobytem v Československu. Hájek sdělil novinářům, že za příležitost odejít do zahraničí musel zaplatit vysokou cenu - stálo ho to československé občanství. Příchodem mladého Hájka do Norska skončilo úsilí norské vlády, aby mu bylo povoleno vycestovat.

★

Vlasta Matelová:

Zájezd Americké obce sokolské do Curychu na VI. slet československého sokolstva v zahraničí v roce 1986

(Pokračování z min. čísla)

7. července - pondělí.

Ráno v 8:30 po rozloučení s těmi, kteří s námi na cestu Evropou již nejeli a se ses. Dagmar Fialovou, které jsme naposled potřásli pravicí a poděkovali za její ohromnou práci, jsme nastoupili svou cestu přes Rakousko, Maďarsko, Slovensko, Moravu do Prahy a odtud pak letadlem, domů do Chicaga, Il.

FAMILY PRACTICE CENTER

9211 W. OGDEN Ave., Brookfield, IL. 60513

Kdy jindy se člověk zvlášť potřebuje vyjádřit ve své rodné řeči, než v době, kdy se zrovna dobře necítí a hledá lékařskou pomoc.

Tu Vám nyní v západních předměstích ochotně poskytnou dva naši odborníci vnitřního lékařství

Jan TUROŇ MD

Waldemar TARASKIEWICZ MD

Ordinační hodiny:

Od pondělí do čtvrtku: od 9:00 AM do 9:00 PM

V pátek: od 9:00 AM do 4:00 PM

V naléhavé potřebě i domácí návštěva

☎ 387 - 7000

DO ČESKOSLOVENSKA 1986

Skupinové odlety do Prahy a Bratislavy z Chicaga či New Yorku 16. a 29. září, 2. a 16. října, 6. listopadu a vánoční odlety 18. a 22. prosince.

Okružní letenky: Do Prahy \$708.00, do Vídně \$649.00, do Frankfurtu od 1. XI. \$465.00, do Mnichova od 1. XI. \$495.00, do Luxemburku \$398.00.

Nabízíme velmi levné zájezdy na Hawaii, Floridu, do Kalifornie, na Bahamas, Jamajku, Acapulco, Cancún a jiné ostrovy v Karibské oblasti.

Vyřizujeme přesně a spolehlivě návštěvy Vašich příbuzných z Československa. Zavolejte o informace na nejnovější ceny letenek.

TUZEX, oblíbený dárek Vaším drahým. Pošlete včas, než bude předvánoční nával.

Vyžádejte si podrobné informace u

WEBER

TRAVEL AGENCY, INC.

6805 W. ČERMAK ROAD, BERWYN, IL. 60402

Telefon: 312-749-1333 nebo 242-1512

Do Curychu pro nás přijely dva prostorné autokary z Čedoku v Praze i s posádkou - t.j. dva řidiči - Mirek a Standa a dvě průvodkyně - Věra a Daniela. Zde se zase projevila organizace a důkladnost cestovní kanceláře Čihák, která již předem měla pro každého účastníka připravené jeho místo. S řidičem Mirkem a průvodkyní Věrou nastoupili všichni ti, kteří měli zelené vlnětky na zavazadlech. Byli to necvičící sletoví hosté. Se Standou a Danielkou pak nastoupili, až na malou výjimku, cvičící sestry a bratři, kteří měli zavazadlové vlnětky modré. Výpravu tentokrát doprovázela pouze ses. Čiháková, protože její syn Eda musel odletět za obchodní cestou do Říma. Ses. Čiháková se o výpravu starala jako úskostlivá slepička o svá kuřátka, která poprvé předvádí světu. Svě místo v autokaru každý den střídala. Jeden den v „modrém“, a druhý den v „zeleném“. Byla i nenahraditelnou rádčinkou, co se nakupů v cizích městech týče. Věděla přesně kde a co koupit, kde je nejvýhodnější cena, kde je dobře se najíst, a kde proměnit peníze. Ve skutečnosti je to práce průvodkyně, ty si však chodily samy pro radu k paní Čihákové, jak ji uctivě nazývaly.

Člověk zvyklý na americké autokary, vybavené vším pohodlím, jen aby se zavděčily svému zákazníkovi, najednou s hrůzou zjistil, že v autokarech, v kterých má prožít více než dvě neděle, není W.C. No „NAZDAR!“ - jak tohle jen cestou dopadne. Dopadlo to ale kupodivu dosti dobře. Jen jeden poloviční „accident“ a jinak nic. Člověk si časem zvykne i na šibenici a natož pak na čedokový autokar bez W.C.!

Z Curychu jsme jeli podél jezera Curych a potom jezera Walensee do malého státečku Liechtenstein, kde byla naše první zastávka. Byla kratičká, ale postačila k tomu, abychom si ulevili, protáhli své kosti a napsali a rozeslali svým známým, roztroušeným po světě, několik pohlednic. Liechtenstein je knížectví, kterému vévodí hrad Vaduz, v němž žije dosti početná knížecí rodina. Tento malinký státeček je známý svými poštovními známkami, které jsou filatelisty vyhledávané po celém světě. Snad také proto tam mají pěkně zařízený poštovní úřad, v kterém úřadují hezká a příjemná děvčata hovořící několika jazyky a ochotná vám vždy poradit. Platí se tam švýcar. franky. Za pohlednici se platí půl š.fr. a za poštovní letečkou známku do zámofí i 10 š.fr.

Kolik tam stojí šálek kávy ani nevím, protože na vypití kávy nám nezbýval čas.

Další zastávka byla až v Rakousku, v zimním olympijském středisku a hlavním městě rakouských Tyrol, Innsbrucku, kde jsme něco pojedli, prohlédli si olympijský lyžařský můstek a známý renesanční kostel a ujížděli dál do Salzburgu.

Cesta nás vedla přes malý cípeček Západního Německa, kde nám ukázali „kdo je tady pánem“. Na malé celnici uprostřed pěkně urostlých smrků, si nás pěkně delší dobu ponechali a našim řidičům i vozům se podívali až do jejich útroby. Při té příležitosti jsme se dověděli, že je to jakási jejich „společenská hra“. Když přijedou na české hranice Němci, zahrají si s nimi Češi jako kočka s myší a když přijedou Češi na německé hranice, hra se opakuje, ale v opačném sezení. Kdo tím trpí jsou pasažéři a v tomto případě jsme to byli my. Konečně naše autokary propustili a za malou chvíli jsme byli v Salzburgu. Byli jsme tam ubytováni v hotelu Winkler na Franz Josef Strasse, kde jsme přespali dvě noci.

8. července 1986 - úterý.

První věc, co jsme ráno učinili, byla výměna peněz. Za \$20,- jsme obdrželi 270.12 rakouských šilinků. Naš zkušený bankéř, br. G. Bašta, ihned vypracoval převodovou tabulku dolar proti rak. šilinku, která v rychlosti putovala z ruky do ruky a opisovala se, aby byla po ruce až se ráno vyrazí do ulic za nákupem.

Dopoledne se věnovalo prohlídce města. Chodil s námi místní průvodce, který nás upozorňoval na všechny pozoruhodnosti a památky města, které je rodiště skladatele Johanna Wolfganga Mozarta, na kterého upozornila svět teprve naše česká Praha. Městem protéká řeka Salzach a vévodí mu, jako v pohádce, hrad na malém kopečku. V pohádkách na hradě sídlil král a královna, kdežto zde celé město spadalo pod pravomoc biskupů, kteří většinou pocházeli z německé šlechty. Bývali to němečtí princové. Od ráží se to i na ohromné stavbě katedrály, která měla být napodobeninou římské katedrály sv. Petra.

Městečko pro svou malebnost bývá často dostaveníčkem světových filmařů, kteří do zdejšího prostředí přenášejí děj svých filmů. Obchody, při naší návštěvě odpoledne, byly plny krásných věcí a snad nebyl jeden z nás, který by svodům zdejších výkladních skříní odošel.

Po nákupu někteří z nás si vyjeli výtahem na hlavní vyhlídku města, kde je vystaven pěkný hotel a restaurace, kde při výborné kávě a ještě lepším dortu mohli nerušeně pozorovat pod nimi se rozprostírající městečko s jeho četnými kostely a kláštery. Bohužel, se přihnal dešť, který všechny předčasně donutil k cestě do hotelu, kde byla velká výměna názorů a přehledka koupených věcí. Všeobecný názor byl, že je zde drahé, ale zboží je kvalitní. To se pozná o vánocích, až budu péci cukroví za přísady jakostního rakouského rumu, jehož vůně předčí všechny rumy na světě a který si vezu s sebou jako „suvénýr“.

9. července 1986 - středa.

Ráno jsme vyjeli do Vídně, kam jsme se po pěkné dálnici dostali ještě téhož dne odpoledne, takže jsme si mohli prohlédnout město. Ubytování jsme byli v hotelu Hungaria, na ulici Rennweg, v pěší vzdálenosti od Scharzenbergplatzu, kterému vévodí socha maršála Schwarzenberga, jednoho z předků „našeho“ profesora doktora Františka Schwarzenberga, který přednášel na Loyola univerzitě v Chicagu.

Brzy odpoledne, po menším občerstvení, jsme se vydali na prohlídku města. Jako první bod prohlídky byl, rozumí se, zámek Schönbrunn, který je jakousi vizitkou bývalé zářivé Vídně. Provázela nás místní průvodkyně staršího ročníku, ale zato „hitlerovských manýrů“. Byla pyšná na „její“ Schönbrunn, který dýchal starobou a naftalínem. Kult císařské rodiny a „starého dobrého“ Rakouska nad jehož zeměmi slunce nezapadalo, je stále udržován a vnucuje se turistům na pohlednicích i s hymnou bývalého mocnářství a obrázkem „mocnáře - dobrodince“ Františka - Josefa. Vídeň je metropole valčíků, i když se tento tanec zde nenarodil. Vídeň jej však uchvátila a již nepustila. Z města na modrém Dunaji se potom jeho sláva šířila po celém světě. Ještě dnes ji hlásá pomník v městském parku (Stadtparku), který byl kdysi postaven k učení „krále val-

číků“, Johanna Strausse mladšího a který nám tuto dobu připomíná. Dnešní doba je jiná, střízlivá a praktická. Chybějí také peníze. Vídeňáci je potřebují na nutnější věci než na tanec a drahé obleky. V zemi je dosti drahé a lidé musejí šetřit. Valčík v sálech vystřídala diskotéková hudba a nákladné toalety těch „horních tisíců“ zazáří kromě světoznámého plesu ve vídeňské opěře jen na několika málo podnikcích rakouské metropole.

Druhá zastávka byla katedrála sv. Štěpána (Stephansdom), která je jakýmsi centrem katolické Vídně. Počátek této katedrály je až někde v první polovině dvanáctého století. Zběžně jsme ještě viděli starou radnici, museum, parlament, univerzitu, operu atd. Druhý den dopoledne si potom mohl každý, kde se mu to líbilo zajít a prohlédnout si to podle libosti jak dlouho chtěl.

Večer, místo do známého Praturu, jsme jeli do známé „vinařské“ čtvrti Grinzingu, kde se naše nálada, při sklenici tuzemského vína, pěkně rozprohla. Přispělo k tomu také 26. výročí uzvaření štátního manželství jedné dvojice „našich lidí“ a proto se jí připíjelo a zpívalo při doprovodu místních muzikantů až do pozdních večerních hodin.

Druhý den, sotva se otevřely obchody, se znova vyrazilo do ulic na nákup, který tentokrát již nebyl tak divoký jako v Salzburgu. Lidé si uvědomili, že mají ještě velký kus cesty před sebou a proto své finanční zásoby pěkně překontrolovali a moudře si rozdělili.

V poledne jsme se rozloučili s naším hotelem a ujížděli dále po silnici Vídeň - Budapešť.

10. července 1986 - čtvrtek.

Cestou z Vídně do Budapešti jsme se trochu zdrželi na rakousko - maďarských hranicích. Byla to jen kontrola pasů a maďarského visa, které jsme měli již z Chicaga a proto šlo vše hladce a za malou chvíli jsme mohli nerušeně pokračovat v naší cestě.

První úkaz, že jsme překročili železnou oponu byl, když jsme

se zastavili na malé občerstvení a protažení svých údů.

Byla to maďarská restaurace, která nás odmítla, že prý není na tolik osob zařízená atd. Dovolili nám však, abychom použili jejich W.C. Seděla tam připravená žena s nataženou rukou do které za vložení peníze vada ždibíček papíru. Naše sokolské sestry, které znaly cestování za železnou oponou, na to byly připraveny a vezly s sebou v kabelce celou roli papíru, a byly velmi štedré k potřebným. Je to maličkost, ale cena toho se pozná, až když je člověk „v úzkých“.

Druhé milé přivítání bylo v hotelu, kde nám ihned po přivítání odebrali naše americké cestovní pasy, za které nám vydali maličký sešítek s naším jménem, číslem pokoje a datem odjezdu. Kromě několika hotelových pokynů v maďarštině, angličtině a němčině sešítek obsahoval samé reklamy.

Do Budapešti jsme přijeli zrovna k večeři, kterou pro nás měli připravenou v přepychové jídelně. Jídlo bylo také skvělé. Bylo také ovoce, ale jen zavařené jakož i zelenina, která také čerstvá nebyla. Na stole byly sklenice, ty však místo vody naplnili bílým vínem. Že by to byl úkaz Černobyli? Ubytování jsme byli v hotelu Atrium-Hyatt, který byl postaven Američany.

11. července 1986 - pátek.

Počasi nám přálo. Bylo sice chladno ale sluníčko se usmívalo a my s ním. Z našeho pokoje, který byl v pátém poschodí, byl krásný výhled na tekoucí Dunaj, po kterém se plavilo několik lodí a lodiček. Hotelové zařízení bylo vkusné a velmi praktické.

Po snídani, která se podává od 7 hod. ranní do 11 hod. dopol. na terase v prvním meziposchodí, obklopené zelení pravých rostlin mezi nimiž se uprostřed vznášejí velký model letadla, jsme se vypravili k prohlídce města. Peníze jsme si vyměnili ihned v hotelu. Za 10 dolarů jsme obdrželi 400 florinů.

Naše prohlídka byla dosti zběžná a krátká. Ukončila se na

starém hradním ochozu, na němž seděla řada Maďarů s různými vyšívkami, které nabízely kolemjdoucím turistům. Myslím, že náš mladý průvodce naší prohlídku nějak ošidil a zjednodušil. Očekávala jsem, že se nám ukáží také termální prameny, které pod zemí města vytvořily jedinečný svět plný romantiky. Byla jsem tam před lety a doufala jsem, že to opět uvidím. Možná, že o tom chlapec ani nevěděl a nebo je zákaz ukazování, zrovna tak, jako je zde na četných místech, zákaz fotografování.

Budapešť se rozprostírá po obou březích Dunaje. Jsou to vlastně dvě města, Buda a Pešť, která jsou přes Dunaj spojena mosty. Město Buda je starší a menší, leží na pravém břehu řeky a bylo založeno Římany asi kolem roku 150 po Kr. kdežto Pešť, ležící na levém břehu řeky bylo založeno až v 13. století maďarským králem Belou IV.

Odpoledne jsme měli zase pro sebe a své nákupy. Kupovaly se hlavně vyšívané halenky a vyšívané dečky a ozdoby na stůl.

Tentokrát jsme v hotelu nevečeřeli. Autobusy nás zavezly někam za město do jakési maďarské koliby, kde kromě nás byli Východní Němci, Belgičané, Francouzi a rozumí se, že i dva velké autobusy ze Sovětského svazu. Jídlo tam bylo výborné a pitivo ještě lepší. Dokonce jsme dostali i čerstvý jablkový závin! Večeři doprovázela, jako všude v Maďarsku, „cikánská“ kapela a později byl pěkný program, který zabavil každého. Cereoniář programu vybíral náhodně lidi z publika, kteří nechtějí potom bavili přítomné. Z našich lidí to byla mladičká nětef pana Srba z Colorada, pan Černota z Cicera a ses. Eliška Bočková a ses. M. Pincová, která právě v tento den slavila své narozeniny, a které celá koliba zazpívala „Happy Birthday“. Za svou „spolupráci“ s umělci byl každý z nich odměněn lahví vína. Co s ní udělali? To se neví. Každý si ji odnášel jako svátost a více se o ní nemluvalo.

(Dokončení v příštím čísle)

COMMERCIAL NATIONAL BANK

Special Service for Special People

Main Bank
3322 South
Oak Park Ave.
Berwyn, Illinois
60402

Manor Branch
5919 West
35th Street
Cicero, Illinois
60650

ALL PHONES:
484-0800

LÉKÁRENSKÝ TELEFON: DOMÁCÍ TELEFON:

☎ 484-0106

☎ 749-0281

Poslání léků vašim příbuzným či kamkoliv
rychle a bezpečně vyřídí

HOLEČEK PHARMACY

PH. MR. VLADIMÍR HOLEČEK, R.PH.

NAPROTI BERWYNSKÉ RADNICI

6705 West 26th STREET, BERWYN, Illinois 60402

To tu ještě nebylo...

Dva uprchlíci z Československa si vyjeli na Západ po „lanovce“.

V druhé polovině letošního července se zase jednou podařil dvěma našim mladým lidem opravdu „husarský kousek“. Připravovali se na jeho provedení celý rok. Obeznamení s krajinou a nebezpečím vysokého elektrického napětí, vyráběli si po domácku bezpečné sedačky, opatřené potřebnou izolací, složili si je pod pažďí a vydali se - jako elektrikáři k čs. rakouským hranicím k místu, kde je od jednoho sloupu vysokého napětí na čs. území jen 300 metrů k dalšímu sloupu, který však už stojí na rakouské půdě. Klidně vylezli po sloupu do výše elektrického vedení, jehož drátového lana použili jako nosného kabelu, zavěsili naň jeden po druhém svou sedačku a terénový sklon elektrického vedení jim samočinně rozjel kladkové kolečko po kabelu. U prvního sloupu nad rakouským územím se zastavili, klidně slezli, odmontovali sedačky, na zemi je zase složeno vzali pod pažďí a spokojeně kráčeli do rakouské vesnice, kde požádali na obecním úřadě o politický asyl. Jeden z těch odvažlivců se jmenuje Z. Pohl, druhý R. Osvald. Uchovají-li si svou důmyslnou vynalézavost, budou-li pilní a rozumně žít, určitě se v kterékoli svobodné zemi, kam se dostanou, dobře uplatní. Držíme jim k tomu každopádně palce, zvláště když jsme v posledních třech - čtyřech letech, z vlastní zkušenosti poznali poklidné výletníky do Jugoslávie či Rumunska, kteří

se bez nejmenšího nebezpečí dostali také do exilu, prohlásili se rovněž za uprchlíky a při veškeré dobré vůli se jejich náročností na snadný a pohodlný život nikdo z ochotně pomáhajících krajanů nemůže zavděčit, i když jim poskytne třeba celý rok přístřeší a stravu zdarma. Nedovedou, nebo spíše nechťejí vzít do ruky ani koště, doma se měli jako děti partajníků „nad poměry“, a mermomocí se dožadují nějaké státní či charitativní pomoci po dobu, dokud se nenaučí dobře angličtině. A co teprve ti, pro něž je americká svoboda příliš „těžkým kafem“, a když se nemají čeho držet - (víru v Boha obyčejně nemají) - propadnou alkoholu, někdy své lenosti a na všechno nadávají. Nejtragičtější ovšem je, když jim to začne „hprovat“ v hlavě, cítí se pronásledováni, „začnou slyšet“ všelijaké hlasy, mají za to, že jim někdo z čs. velvyslanectví namontoval v noci do mozku „tajný přístroj“ atd. Pak je z toho schizofrenie, psychiatrická státní klinika a naprostá další osamělost. Když by se pak rádi vrátili domů k mamince, komunistický režim už je nechce, poněvadž má blázince přeplněné i zcela normálními lidmi, a tito skutečně nemocní lidé by mu byli jen na přítěž.

O tom však nikdo nepíše, ačkoliv by bylo třeba naléhat na komunistické režimy, aby si v rámci mezinárodního práva na slučování rodin takové chudáky vzal zpět. Matčina přítomnost a rodinné domácí prostředí by snad z těchto nemocných lidí - dokud jsou mladí - přece jen udělaly užitečné členy národní a lidské společnosti.

Životní jubileum Otce biskupa Kajetána Matouška

Otec biskup Kajetán Matoušek se dožil 75 let. Jeho životní cesta je cestou kříže. Už jako chlapec si přál stát se knězem a Bůh jeho touhu vyslyšel. Po absolvování gymnasia odjel do Říma, kde studoval na Lateránské universitě teologii. Vysvěcen byl v Lateránské bazilice a primici slavil v bazilice Panny Marie Větší. Brzy dosáhl doktorátu teologie a filosofie a složil i státní zkoušky z němčiny, francouzštiny, angličtiny, italštiny a španělštiny.

Po návratu do Čech byl kaplanem v Nuslích a již tam pracoval - podle svého nynějšího biskupského hesla *Evangelizare pauperibus* - hlásat evangelium chudým. Po druhé světové válce ho pražský arcibiskup Josef Beran navrhl na pražského světícího biskupa, neboť si velmi vážil jeho svatého života, hluboké vzdělanosti a věrnosti Svatému stolci. Právě proto Pius XII. schválil toto rozhodnutí a roku 1949 přijal Otec Kajetán biskupské svěcení z rukou pražského světícího biskupa Dr. Eltschknera. V těžkých dobách, které potom pro církev nastaly, zůstal vždy pevný a věrný Svatému stolci. Pracoval horlivě mezi mládeží.

V letech 1968 - 1969 byl ředitelem České katolické charity. Účastnil se také táborů mládeže v Itálii a ve Skandinávii. Tehdy se také účastnil eucharistického kongresu ve Florencii a mohl mluvit se Svatým Otcem Pavlem VI. Poté se mu na mnoho let uzavírají nejen hranice státu, ale svou biskupskou funkci nesmí ani vykonávat mimo Prahu.

Nezoufá si. Uzavírá se do tichosti modlitby a studia. Pracuje dál neúnavně ve své farnosti zasvěcené prvnímu českému biskupu svatému Vojtěchovi. V listopadu 1984 vítal v kostele svatého Ignáce Matku Terezu. Podobně jako jeho velký učitel kardinál Beran je i biskup Matoušek mnohými milován a mnohými nenáviděn, mnohými pochopen a mnohými nechápan. Avšak Bůh, jeho věrní i Svatý Otec znají celého biskupa Kajetána a dodávají mu síl na cestě kříže, která stále ještě nekončí. Přejeme Vám, Otče biskupe, abyste ještě mnoho vykonal na cestě spásy i ve funkcích, které Vám Bůh svěřuje. Aby se Váš oblíbený chorál svatováclavský *Nedej zahynouti nám ni budoucím!* promítl do plánu spásy českého národa.

Osmdesátiletý rebel z Dobřichovic Blahopřání Charty 77 Františku Vodslonovi

Milý Františku, snad nebudete tak důvěrně oslovení považovat za příliš troulalé, všichni Vaši přátelé Vám tak říkají a my k nim rádi patříme. Jsme jen trochu na rozpacích, zda blahopřát Vám k osmdesátce nebo sami sobě k Františku Vodslonovi. Uděláme to napůl, i když celoživotnímu odpůrci polovičatosti tohle asi zrovna nevoní. Vy jste svým založením spíš rebel, který chce vždycky všechno a taky všechno právě tak dělá bez ohledu na důsledky. Neměl jste to v životě lehké, sklízel jste víc příkoří než pochval, ale neměli to lehké ani páni s Vámi. Sám o tom skromě píšete ve své nedávné odpovědi Vasilu Bilakovi na jeho falzující interview: „Od svého mládí jsem se angažoval politicky i společensky za lepší život a více svobody dělnické třídy. Vyrstl jsem v dělnickém hnutí. V něm jsem pracoval a bojoval a byl perzekvován po mnoho let, vlastně za všech režimů. Zažil jsem první republiku s jejími klady a zápory a nemám žádné iluze. Život dělníka za kapitalismu nebyl lehký, ale měl možnost bojovat za své zájmy. Nikdy jsem si ani ve zlém snu nedovedl představit, že se v reálném socialismu stanu svědkem tak propastného rozdílu v životní úrovni lidí. Zatímco jedni žijí v přepychu, druzí nevědí, jak vyjít s výplatou... Takové poměry by neměly nechat klidně spát žádného zodpovědného činitele. Měl by bouřit nebe a zemi, aby se stala náprava. Toho, kdo stojí v čele, nikdo a nic nezabaví odpovědnosti za takový stav.“

To jsou silná slova a jen málokdo z Vašich vrstevníků má odvahu je říkat tak hlasitě.

V životních osudech Františka Vodsloně se jako v kapce vody zrcadlí celá historie našich národů v tomto neklidném století. On byl tím odvážným chlapíkem, který v době okupace po svém zatčení prchal z rukou gestapa a byl znovu lapen jen proto, že mu jakýsi lhostejný návštěvník kina nastavil nohu. Museli ho vázat do kozelce a při výslechu mu radši přerazili nohu, aby jim znovu neutíkal. Byl vězněm, který už čekal předepsané dny a noci na popravu a potom dlouhé roky v samotce bayreuthské věznice na osvobození. Z rozstřílené cely bývalého kláštera v tomto slavném Wagnerově městě ho vytáhli s těžkou tuberou na pokrači

smrti. Věru námět na hrdinský román nebo film, kdyby ten Vodslon tolik nezlobil. On je však samá rebelie. Tu první poválečnou dal najevo, když v září 1967 odmítl hlasovat pro potrestání buřičů ze Svazu spisovatelů, a pak už šla jedna za druhou: vzpoura proti vstupu vojsk Varšavské smlouvy v srpnu 1968 a proti jejich trvale dočasnému pobytu na území našeho státu; byl jedním ze čtyř poslanců, kteří zvedli ruku proti vnučené dohodě v Národním shromáždění a spolu s dalšími zvedl později i hlas proti pohřbívání společenské obrody země. Zbavili ho všech dřívějších zásluh a poct z nich plynoucích a když se v lednu 1977 jeho jméno objevilo pod programovým prohlášením Charty 77, stal se z něho psanec, kterého pronásledovali doslova na každém kroku, obličili jeho dům v Dobřichovicích, zakazovali mu vycházet a nepouštěli k němu přátele. Tak je tomu při různých příležitostech do dneška.

Mocní se Vás bojí a zejména mají strach z Vašeho vlivu na dělníka, protože Vy máte své názory na to, kdo a jak ve skutečnosti vládne této republice. Jsou to - jak také jinak - názory veskrze rebelantské. A proto Vám, Františku, k té Vaší osmdesátce přejeme ještě mnoho duševní i tělesné síly k naší i Vaší radosti a na zlost pánům.

Vážený Františku Vodsloni,

k Vašemu jubileu Vám přejeme vše dobré a místo dárku přijmete toto pozdravení, které za početnou obec Vašich přátel napsal Jiří Ruml.

V Praze 16. března 1986

Martin Palouš, AnnaŠabatová,
Jan Stern - mluvčí Charty 77.

Kardinál Franz König navštívil Prahu

Poslední zpráva ze světových agentur. Ty si všimají návštěvy kardinála Franze Königa, bývalého vídeňského arcibiskupa, v Praze u kardinála Františka Tomáška. Jak zaznamenala agentura Kathpress, na kardinála Königa velmi zapůsobila obnova religiozity v Československu.

Při svém pražském pobytu navštívil kardinál König také Anežský klášter a klášter na Strahově. K setkání se zástupci státu nedošlo, i když vídeňský kardinál potvrdil ochotu k jednání. Krátká návštěva proběhla nerušeně - na rozdíl od loňského roku, kdy československé úřady nedovolily kardinálu Königovi účast na velehradských slavnostech.

„Ten, kdo žil
ve víře Ježíše Krista
a konal dobro,
ten neumírá,
ten věčně živ bude.“

VROUCÍ VZPOMÍNKA

MILADA FERJENČÍKOVÁ

narozená 2.X.1916 v Praze, dlouholetá předsedkyně a zakládající členka Československé ženské národní rady v Chicagu, tragicky zahynula 9. září 1982. Čest budiž její památce.

Dr. Mikuláš Ferjenčík

V sobotu 13. září v 6:15 hod. večer bude za ni obětována mše svatá v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Shledání se sestrou Gabrielou

Bylo to téměř před 25 lety. Tehdy jsem se s ní poprvé setkal v Etiopii severně od hlavního města Addis Abeby. V řeholním rouchu jela do hor na starém bělouši od jedné stranou ležící chaty k druhé, aby ošetřovala zejména malomocné. Na koni, jehož držela na uzdě za provaz, připadala mi vyzáblá postava s velkými bílými křídly čepce zobrazení svatého Jiřího, kterého etiopští křesťané tak uctívají a postavu Dona Quijota ze Cervantesova románu. Boj proti metle malomocenství, který anglická vincentka bojovala zde v horách tak sama, nemohla vyhrát. To jí však nebánilo, aby ve věku, kdy u nás začínáme přecházet do důchodu, se ještě ze vsí síly angažovala pro lidi.

Po nějaké době jsem se s ní setkal znovu, ale už nebyla na koni. Jízda na koni jí byla časem příliš obtížná. Tehdy jsem mohl vincentku, které mezitím bylo 87 let, na okraji Addis Abeby při návštěvě hřbitova doprovázet. Nechtěla však prokazovat úctu zemřelým, proto by nebyla musela vážit cestu s dvěma těžkými koši, naplněnými chlebem, léky a obvazivem. Její péče platila asi třem stovkám žen, mužů, starců a dětí, kteří tam žili na hrobech. Koptičtí křesťané kdysi vybudovali nad hroby svých příslušníků podle majetkových poměrů menší nebo větší kamenné domky, zamýšlené jako symbolická obydlí pro zemřelé. Tyto chaty se nyní staly posledním útočištěm pro lidi vyvržené ze společnosti, kteří už nejsou trpěni ani jako žebráci. Byli to slepci, chromí a lidé silně poznamenání malomocenstvím. Tyto odepsané, zapomenuté lidi podobné mrtvým, kteří zde odpočívali, sestra nazývala „svými přáteli“ a její jednání dokazovalo, že to není prázdné slovo. Poklekla, aby ovazovala otevřené rány na nohou, rozdávala tabletky a dávala in-

jekce. Do zmrzačených rukou, jež se k ní vztahovaly, kladla chléb, dokud zásoby v koších nebyly rozděleny.

Jedenáct let pokračovala v cestách na hřbitov živých, až ji jednou sestry r. 1972 povolaly do severní provincie Tigre do Makalle. Dlouhé období sucha tam tehdy způsobilo velký hladomor, jehož oběti se staly tisíce lidí. V rámci pomoci při katastrofě se sestry snažily, podporovány z mnoha zemí Evropy, nouzi mírnit rozdělováním potravin. Mezitím 75 letá sestra Gabriela poslechla bez váhání tohoto volání. Už dlouho dokazovala pohyblivost v angažovanosti za chudé, náleží to k historii jejího života: tři roky po tom, kdy se ve věku 37 let připojila ke společenství vincentek už odešla do misie v Číně, aby pracovala v Šanghaji déle než 14 let při ošetřování nemocných. Když Japonci město obsadili, byla půldruhého roku internována, později byla vypovězena. Téměř tři roky potom pracovala v egyptském hlavním městě Káhiře, kde pečovala o chudé, dokud nebyla povolána do Etiopie.

Když nyní byly mnohé oblasti Etiopie postiženy dlouhým obdobím sucha a těžkým hladomorem, přišel jsem, abych o tom podal zprávu, i do Makalle. Když jsem se tam jedné pomáhající sestry zeptal na sestru Gabrielu Cubbitovou, vlastně jsem se už nedomníval, že ji zastihnu naživu. V každém případě bych se byl snažil navštívit její hrob, hrob této sestry se kterou jsem se cítil spjat zvláště pro její dlouhou činnost pro vyvržené na hřbitově v Addis Abebě. Tím překvapenější jsem byl, že sestra je zde v Makalle stále ještě činná. Tak jsem se s ní setkal ještě jednou.

Také nyní jsem ji mohl zase doprovázet, když šla ke svým přátelům. A opět jsou to lidé, které nikdo nechce, o něž se nikdo nestará. Koncem hladomoru r. 1972 odtáhli obyvatelé z táborů kolem Makalle zpět do svých vesnic. Avšak skoro tři sta lidí zůstalo. Každý plný problémů, pro které je mu odpíráno společenství s druhými. Žijí v chatrčích, jež byly kdysi postaveny jako nouzová obydlí, a takový je i jejich stav. Pro vyvržené obyvatele je jediným lidským vztahem navenek sestra. Přichází každý den asi na hodinu do tábora, kde ji vždy už očekávají.

Kdo může chodit, sedí před chatrčemi, ostatní čekají v temných obydlích. A opět sestra rozdává šaty, léky, mýdlo a potraviny. Pro mnohé, především pro matky a děti, má

zvláštní „medicinu“, jak to nazývá. Není to nic jiného než bonbon, pamlsek. Ale při žádném podávání léku jsem nikdy nezažil tak hluboké, obšťastňující spojení mezi dávajícím a přijímajícím. Vůdčí životní myšlenka této řeholnice - „není větší štěstí než obšťastňovat druhé“, - nachází v této její speciální medicíně svůj výraz vnitřního vztahu mezi lidmi. Kdyby jednou v nebi mělo být takřka za „zvláštní zásluhu“ něco jako „nebeská Nobelova cena“ - jsem si jist, že sestra Gabriela ji obdrží za tuto „medicinu.“

Nyní ve věku 90 let má sestra Gabriela sama obtíže s chůzí, používá hůl, nebo se opírá o něčí rameno. Zhoršil se jí zrak, i se sluchem má obtíže. Zůstává však i ve svém vysokém věku činná. Zdá se, jako by chtěla - vzhledem k tomu, že poměrně pozdě vstoupila do řádu - ještě „dohonit léta“. Tak má pro sebe jen jedno přání: Ráda by konala práci až do své smrti. „Ráda bych zemřela jako kůň v postroji.“

Když jsem se s ní loučil, dvakrát se na mne obrátila s naléhavou prosbou, abych doma srdečně poděkoval všem přátelům a pomocníkům za hojnou pomoc, kterou otamtud obdržela.

Ernst Herb

V San Francisku jsme důstojně vzpomněli 30. výročí povstání v Polsku a v Maďarsku

Polsko - americký kongres a Fedearce amerických Maďarů společně s druhými porobenými národy, uspořádaly banket v upomínku na 30. výročí povstání v Polsku a Maďarsku proti Sovětům, dne 23. srpna v krásném hotelu Hilton v San Francisku. Sál byl zaplněn 300 delegáty. Za odbočku ČSNRA - San Francisko se zúčastnila početná delegace, z nich část si oblékla národní kroje. Čestným předsedou komitétu byl guvernér Kalifornie George Deukmejian. Po prosloveh a pozdravech následoval umělecký program, ve kterém vynikla maďarská skupina tanečníků. Ukrajinka Maria Tcherepenko - mezosoprano - zazpívala překrásně ukrajinské národní písně.

Byla to důstojná vzpomínka. Zajímavé je, že v zálivu San Franciska žije 10,000 amerických Maďarů a stejný počet Poláků. Naše krajanská skupina pokulhává, zvláště proto, že nejsme jednotni.

Jiří Špánek

PRVNÍ AMERICKÁ UNIVERSITA HARVARD COLLEGE...

(Pokračování ze str. 1)

sachusetts, bylo více než sto graduantů z anglických univerzit Óxfordu a Cambridge. Tito lidé si přáli, aby se jejich synům rovněž dostalo universitního vzdělání. Proto se rozhodli založit v Cambridge, Massachusetts, novou universitu. Tato dostala své jméno po mladém pastorovi, John Harvardovi, který, když umíral na tuberkulózu, odkázal pro novou školu svou knihovnu o 400 svazcích, což bylo mnoho na tu dobu, jakož i polovinu svého nemovitého majetku. Tento odkaz umožnil založení nové university. Tato universita adoptovala učební metody, užívané na anglických univerzitách; bylo však věnováno více pozornosti staré hebrejštině, syrštině a aramejštině, a méně scholastické logice, matematice a přírodním vědám. Na Harvard universitě nikdy nedošlo ke sporům mezi vědou a vírou, protože puritáni hájili zásadu, že bible neučí přírodním vědám a proto v nich nemá autoritu. Vědecká fakta se dokazují pomocí pozorování, matematiky a konání pokusů a nikoliv citacemi z bible. V roce 1780 byla k universitě připojena medicinská fakulta. Krátce před americkou revolucí byly ještě založeny university ve Filadelfii a v New Yorku. Harvard i ostatní americké university sledovaly učební metody anglických univerzit, které se nezměnily od dob reformace. Na začátku 19. století však skupina mladých profesorů, kteří studovali na universitě v Göttingen v Německu, žádala, aby starý anglický učební systém byl zmodernizován podle ideálů a metod této university, avšak změny se dostavily jen velmi zvolna. Studium starých klasických jazyků bylo zmírněno ve prospěch cizích moderních literatur. V roce 1816 byla založena teologická fakulta a v roce 1817 právnická. Ve čtyřicátých letech tam kvetlo učení přírodních věd, zejména na tamní observatoři a ve škole věd „Lawrence“. Universita poznala značný rozmach, když se jejím rektorem r. 1869 stal Charles William Eliot, který zůstal v jejím čele celých 40 let a hluboce ovlivnil celé americké vysoké učení. Založil nebo rozšířil fakulty přírodních věd a svobodných umění, lékařství, práva, inženýrství, architektury, veřejného zdravotnictví, administrace a obchodu. Počet studentů se za jeho rektorství zčtverásobil a počet profesorů zdesaterásobil. Ve 20. století

universita Harvard dále rychle vzrůstala.

Rektor Abbott Lawrence Lowell zavedl různé moderní administrativní změny, změny v učebních metodách, v kurikulu, a dal provést opravy a rozšíření universitních budov. Za něho se počet studentů zdvojnásobil a počet profesorů ztrojnásobil. Roční rozpočet vzrostl z 22 na 130 milionů dolarů. V roce 1920 tam byla založena pedagogická fakulta. Za jeho nástupce James Briant Conant-a, který byl rektorem 20 let (1933-1953), byl kladen velký důraz na badatelskou práci ve všech vědních oborech, včetně experimentální psychologie. Profesori byli pečlivě vybíráni podle své vědecké úrovně, nadaní studenti byli povzbuzováni a byli založeny po-graduační kursy pro dospělé v oborech žurnalistiky, administrace průmyslu, vládních služeb, organizace uníí a studijní administrace. Další zlepšení v učebních oborech a postavení nových universitních budov bylo dílem jeho nástupce Nathan Marsh Pusey-ho.

Harvard universita je korporace, v jejímž čele jsou rektor, pokladník a pět „fellows“, kteří činí hlavní rozhodnutí v životě university a jmenují členy profesorského sboru. Tato rozhodnutí musí ještě schválit „Výbor dohlížitelů“, kteří jsou dnes voleni alumny. - Stát Massachusetts přestal finálně podporovat tuto universitu od roku 1823; universita se však snažila už od roku 1700 být v hlavních věcech soběstačnou a nezávislou na veřejné pomoci.

Slovenský kněz souzen za to, že sloužil mši sv. a rozdával sv. přijímání

Slovenský kněz bez státního souhlasu k výkonu duchovenské činnosti Štefan Javorský byl 12.3. t.r. obviněn z maření státního dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi podle § 178 tr.z. Nadporučík Št. Onderčík obvinil Otce Javorského, že ačkoliv nemá státní souhlas, sloužil mši sv. v soukromém domě v Žiaru, okr. Poprad a v témže roce 1984 zpovídal jednou na Mariánské Hoře v Levoči. 29.3. pak nadporučík Onderčík rozšířil obvinění o skutečnost, že Otec Javorský rozdával 29.3.1986 věřícím v kostele sv. přijímání při mši sv., kterou sám nesloužil. Pan nadporučík by měl vědět, že i laici mohou podávat sv. přijímání a nepotřebují k tomu státní souhlas.

**Doporučte
HLAS NÁRODA
svým přátelům
a známým**

Pravidelné české bolioslužby
jsou každou sobotu v 6:15 hod. večer
v kostele Panny Marie Svatohorské
v Ciceru, Ill.-2414, S. 61st. Ave.

The Cleveland Cultural Garden Federation
FIRST GARDEN DEDICATED 1916
PERPETUATING
BROTHERHOOD AND EQUALITY
Associate Member of
University Circle Inc.

Sigmund Brinsky, president of the Cleveland Cultural Garden Federation, announced that this year's "One World Day" will be a two day event. A "Run for Peace" sponsored by the Federation will be held on Saturday, September 13, 1986. The race begins at 9:00 A.M. from the Shakespeare Cultural Gardens (Miles Standish School at E. 92 and Parkgate). Pre-registration can be made by writing to Hermes Race Systems, 3416 W. 151, Cleveland, Ohio 44111. Telephone 251-3550. Make six dollar entry check payable to Hermes Race Systems, Steve Morchak is General Chairman and can be reached at 382-9328. Registration can also be made on the day of the race. Prizes will be issued by male and female age categories.

The 70th Anniversary of the Cleveland Cultural Garden Federation will be held on Sunday, September 14, 1986 at the British Garden located in Rockefeller Park starting at 2:00 P.M. Mr. Anthony Hayday, H. M. Consul General, will be principal speaker.

The British Garden, formerly the Shakespeare Garden, was dedicated in 1916. Since then, 22 more gardens, each represented a different ethnic group have been established. These Gardens are unique in the United States and are the only kind in the U.S. The Cleveland Cultural Garden Federation is dedicated to promote peace by fostering brotherhood and fellowship through intercultural understanding leading to world peace. Each year, a "One World Day" is scheduled to provide these noble principles.

Ceremony dancing will be done by the Nancy Dinger Highland Dancers and Pipers.

The Daughters of the British Empire, Westminster Chapter English Speaking Union, Cleveland Branch will be sponsors along with the Cleveland Cultural Garden Federation. Call Casimir Bielen at 641-6056 for additional information.

The Public is encouraged to attend. Refreshments will be served following each ceremony.

Cleveland Cultural Garden Federation,
Casimir Bielen, Vice president-
Executive Secretary
6821 Fleet Avenue
Cleveland, Ohio 44105

ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA

ZIVOTOPISNÁ ČRTA A VÝBĚR
Z PROSLOVŮ A PASTÝŘSKÝCH LISTŮ

(K 10. výročí smrti vydali čeští salesiáni)

(Pokračování z min. čísla)

Pohřeb kardinála.

Zemře-li někde v křesťanské zemi biskup, vyznamenaný kardinálskou hodností, je to událost sdílená a prožívaná celým národem, jenž byl vlastně také poctěn v osobě zemřelého. Sledujeme-li však tehdejší sdělovací prostředky v Československu, vidíme, že obyvatelstvo československé republiky se dozvědělo o smrti kardinála Trochty z vysílání cizího rozhlasu.

Rádio Praha dalo zprávu o jeho smrti večer 6. dubna v zahraničním vysílání anglicky. Ráno v neděli 7. dubna byla zpráva v zahraničním rozhlasu opakována česky. Jinak československá televize a rozhlas o tom mlčel. Noviny Lidová demokracie a Rudé právo to uveřejnily mezi jinými zprávami malým písmem ve třech řádcích v rubrice »Denní zprávy« až v pondělí 8. dubna.

Pohřeb byl stanoven na úterý velikonoční 16. dubna. Obyvatelstvo republiky československé o tom ovšem nevědělo. Zpráva o tom se rozšiřovala jen soukromě a pomocí telefonu. Teprve 28. dubna Katolické noviny přinesly tu zprávu v článku »V náručí Boží«. Smuteční oznámení, napsané litoměřickou kapitulou bylo čtyřikrát úřadem pro církevní záležitosti změněno. Jedno oznámení, již vytištěné, bylo dokonce celé zabaveno, poněvadž příliš obsažné.

V den pohřbu byly Litoměřice odloučeny od ostatního světa. Každý, kdo v ten den jel směrem na Litoměřice, musel se legitimovat a udat směr své cesty. V městě samém byly přísné prohlídky, a ti, kteří se ubírali směrem ke katedrále, byli kontrolováni. Přes to ale bylo přítomno asi 3.000 osob. Bylo zakázáno vztýčit černé prapory na věžích kostelů a sloužit zádušní mše svatě; věřící a kněží z diecéze se nesměli účastnit pohřbu svého biskupa. I pohřební průvod městem do katedrály byl zakázán.

V katedrále před oltářem byla prostá rakev zemřelého kardinála Trochty ozdobena jen malým věncem červených tulipánů a žlutých narcisů. Na rakvi byl kardinálův biret. Mši sv. sloužil nynější otec kardinál, pražský arcibiskup, František Tomášek, který v úvodní promluvě vhodně upozornil všechny přítomné na slova Kristova: »Buďte připraveni, neboť nevíte dne ani hodiny!«

V kázání po evangeliu promluvil bývalý generální vikář Holoubek na téma: »Co má člověk ze své lopoty?« Zesnulý kardinál Trochta mu ovšem z rakve už nemohl odpovědět: »Odměnu věčnou a život věčný«; a doplnit tak vhodně pesimistický a omezený pohled mírového kazatele na lidskou existenci. Ostatní českoslovenští ordináři koncelebrovali.

Byli přítomni i zahraniční hosté. Arcibiskup Poggi, jako mimořádný nunciatus a zástupce Sv. otce, dále kardinál König z Vídně, kardinál Wojtyla z Krakova a kardinál Bengsch z Berlína. Dále arcibiskup Baraniak z Poznaně, biskup Hugo Aufderbeck z Erfurtu, Gerhard Schaffran z Míšně a Drážďan, Jan Kleineid z Berlína a Karel Ebert z Meiningen. Nedostal povolení kardinál Wyszinski a byl vrácen od hranic zpět do Polska.

Přítomní kardinálové, ač to zvyklost vyžaduje, aby vykonali oni pohřební obřady nad zesnulým členem kardinálského sboru, nesměli ani sloužit mši svatou a přijali pak svatě přijímání před oltářem spolu s ostatními věřícími, jimž bylo dovoleno vstoupit do katedrály. Bylo jim také přísně zakázáno mluvit nad hrobem. Po skončení obřadů v kostele bylo až příliš zjevné, jak bylo přítomným československým biskupům zabráněno pozdravit se s arcibiskupem Poggim a s přítomnými kardinály.

Rakev se zesnulým kardinálem Trochtou byla nato vynesena z kostela a dána do neokrášleného obyčejného vozu »Škoda«, který čekal těsně před portálem. Pohřební průvod ke hřbitovu, asi deset minut vzdálenému, byl opět zakázán. Biskupové a kardinálové museli nasednout do příjíždějících aut a ostatní smuteční hosté a přítomní do autobusu.

Na hřbitově zapěl sbor: »V náručí Boží, odkud jsme vyšli, večer se všichni vrátíme zas.« Což z celého srdce přejeme tehdejší účastníkům smutečních obřadů, ač si o tom ale nejsme jisti. Nad hrobem se rozloučili se zesnulým kardinálem Trochtou kapitulní vikář litoměřické diecéze Josef Hendrych a jeden německý spoluvězeň z Německé spolkové republiky. Ač to bylo zakázáno, rozloučil se několika málo slovy se zesnulým i kardinál Wojtyla; nazval tehdy kardinála Trochtu mučedníkem. Byli přítomni i příbuzní zesnulého kardinála a jeho krajané z Francovy Lhoty, kteří zasypali rakev prstí z rodné obce.

Přes všechny administrativní těžkosti bylo přítomno na hřbitově i mnoho kněží a jeho spolubratří, jakož i věřících, kteří se odvázně přišli rozloučit se svým biskupem, přítelem a duchovním otcem. Slíbili mu, že na jeho svědectví nezapomenou. I dnes je jeho hrob stále zasypán květy.

Služebník dobrý a věrný.

Je docela přirozené, že okolnosti smrti kardinála Trochty a průběh jeho pohřbu vyvolaly ve světovém tisku určitou ozvěnu. Tak na příklad, zástupci českého a německého duchovenstva v cizině poslali protestní dopisy Sv. Otci, tajemníku Spojených národů a samému prezidentovi Československé republiky. Pozoruhodně se také vyjádřil již při pohřbu kardinál z východního Berlína, Bengsch: »Jsem již dvacet let pod komunismem, ale teprv tady plně pocítuji, co to je komunismus ... ta strana se musí opravdu cítit slabá, když nám ani soukromě nedovolí celebrovat.«

Úsudky světového tisku se obíraly především osobností zemřelého kardinála a vlivem, který měl na vývoj náboženské situace v Československu. Oceňovaly souhlasně prozíravost, silný charakter, klid a diplomatické schopnosti jeho neobyčejně silné osobnosti. Stojí zde za zmínku především ocenění, které čteme v telegramu, zaslaném Sv. otcem generálnímu vikáři v Litoměřicích a tehdejšímu administrátorovi pražské diecéze, nynějšímu otci kardinálovi Tomáškoví: »Vigil pastor, fidei defensor: pastýř, který bdí nad stádem a chrání poklad víry ... Dal všem vzácný příklad, jak se má hájit křesťanské náboženství ... byl servus bonus: služebník dobrý a věrný svého Pána.«

Časopis »Die Furche«, ze dne 20. 4. 1974, oceňuje zvláště kladný poměr kardinála Trochty k Němcům v litoměřické diecézi: »Odešel jeden z velkých hrdinů současné církve ... byl zvláště dobrým pastýřem těm Němcům, kteří v roce 1945 zůstali v jeho diecézi. Byl vzdálen nacionálního šovinismu, pomáhal jim v jejich těžké situaci, jak jen mohl.«

Velmi zajímavé a z církevně-politického hlediska celkem správné je celkové ocenění, které přinesl »Frankfurter Allgemeine« dne 17. 4. 1974: »Ve vědomí československých katolíků je kardinál Trochta symbolem církve bojující, která již dohrála svou historickou roli.«

S první částí tohoto úsudku byl by souhlasil asi i sám otec kardinál. Jednou vyzval jej jeho bývalý spoluvězeň z Dachau, aby se už do Čech nevracel a zůstal v Římě. »Podíval se na mne«, vzpomíná onen italský kněz, »tím svým pronikavým a trochu smutným pohledem a řekl: »Moje místo je tam. Jsem jediný, kdo ještě dnes může mluvit bez obalu, mluvit pravdu. Je to moje poslání, nesmím je opustit.«

Mluví-li se o církvi »bojující« v Československu, jméno kardinála Trochty zůstane jejím symbolem v plném slova smyslu, v jakém katolická teologie tento výraz chápe. Kardinál Trochta bojoval slovem a činem za vnější svobodu církve katolické, aby mohla hlásat evangelium i v komunistickém zřízení; ale bojoval i svým utrpením, obětmi a modlitbami, jimiž byl poznamenán celý jeho život.

Kardinál Trochta bojoval především proti hříchu a všemu, co s ním souvisí, ve všech strukturách lidského života, jak vnějších tak vnitřních. V tomto plnějším smyslu ovšem církev svou historickou roli ještě ani v Československu nedohrála. Zesnulý kardinál Trochta zůstane i na dále jejím vzorem a u Boha jejím přímluvcem.

Štěpán kardinál Trochta dostal už jistě za svou poctivou práci - jako služebník dobrý a věrný - svou spravedlivou mzdu v radosti věčné Pána svého a za svou zkoušenou vlast se u Pána přimlouvá.

Při jeho smrti a pohřbu jeho přátelé na zemi truchlili, svatí v nebi se radovali a ďáblové v pekle i na zemi si oddechli.

(Pokračování příště)

CZECHOSLOVAK NEWSLETTER

CHERNOBYL

People in Czechoslovakia first learned of the nuclear accident at Chernobyl on April 30, when the ČTK news agency cited the brief TASS communique. It added that no danger was threatening the country. On May 4, it was announced that a slight increase in radioactivity in the atmosphere had been measured, well below the danger point. The same day Rudé právo and other newspapers began attacking the United States for using Chernobyl as „blackmail” for political reasons.

By then the public was aroused owing to reports on Western radio and television, and everybody was tuning in. As a reaction to and possibly because of the Charter 77 announcement of May 6, Dr. Dana Zuzková, chief health officer of the Czech Socialist Republic, appeared on TV on the same day stating that „measured readings are higher than usual, but there is no reason for concern....Because of the drought,

the highways are being sprayed with water.” She added that milk was not contaminated but advised citizens to wash their fruits and vegetables. Stanislav Havel, chairman of the Czechoslovak Atomic Energy Commission, declared on May 14 that Czechoslovakia was strictly adhering to the regulations of the International Atomic Energy Agency based in Vienna and added that there was no reason for Czechoslovakia not to continue building nuclear power plants.

CHARTER 77 ON CHERNOBYL

Charter 77 sent a letter to the Czechoslovak Government and Parliament on May 6 (Document No. 15/86) in which it criticized the authorities for failing to inform the public in detail about the Chernobyl accident and its impact on Czechoslovakia. Citizens were notified merely about a „mild increase in radioactivity during the crucial period. Missing were instructions and measures to be taken to safeguard the public health. No wonder that people turned for advice to (Western) radio and television broadcasts,” the letter added. „Since the right to life and health is one of the fundamental human rights, we call on you to publish all available information as soon as possible.....Especially important is the opinion of experts who should tell the public about risks and measures to be taken immediately and in the more distant future. The Czechoslovak Government should ask the Soviet Union for all available information about the catastrophe, make it public, and inform the people what lesson will be drawn from the Chernobyl accident, in particular as regards the safety of our nuclear power plants. Because of the population density, a similar event in Central Europe would have even graver consequences. The radioactive threat transcends national borders and we should take common protective measures.”

ANTINUCLEAR PROTESTS

Printed leaflets were circulated in Czechoslovakia following the Chernobyl accident. Signed by „Antiatom”, they were asking the population to „halt the nuclear threat from Temelín”, the largest plant under construction. „A 1,000-megawatt plant produces 250

kilograms of plutonium a year, sufficient for 25 nuclear warheads,” the leaflet noted. „The storage of nuclear waste will affect our children and future generations. Czechoslovakia is to become the nuclear base of the Warsaw Pact.”

Five Austrian students were detained in Prague on May 6 while handing out antinuclear pamphlets referring to Chernobyl. They were part of a group of 30 young people who went to Czechoslovakia to publicize the nuclear danger. Another group of 20, who visited Hungary for the same purpose, returned to Austria without incident.

Czechoslovak Nuclear Power Plants

The first nuclear power plant in Czechoslovakia was built in Jaslovské Bohunice in Slovakia. Under completion is the Dukovany plant in Southern Moravia and another at Temelín, in Southern Bohemia. Others are planned in Eastern Bohemia and Central Slovakia. They are equipped with Soviet-type LWR („Voronezh”) reactors using water, not graphite, as moderator. Unlike the Chernobyl reactors, the Czechoslovak plants are protected by containment vessels and thus considered safer.

TOTALITARIAN ELECTIONS

Elections to the representative organs at all levels were held in Czechoslovakia on May 23 and 24 with prearranged, predictable results.

On May 13, Charter 77 sent a letter to the Federal Parliament (Document No. 16/86) in which it quoted Prime Minister Dr. Lubomír Štrougal who had stated on April 11: „We want to generate a rational atmosphere, allow criticism and self-criticism, and reject empty slogans....” He called on the party and the National Front „to search with us (for candidates) and to participate in improving our political system. We shall welcome any reasonable proposal.”

Even though it had failed to find any reasonable proposal, Charter 77 conceded, as a civic initiative monitoring human and civil rights it claimed the right to respond to the appeal. „Universal, direct, equal, and secret voting is an important right, not an obligation as is sometimes erroneously claimed. Whole generations in our country have fought for it...Elections that are not merely a yes-and-no referendum must enable citizens to choose among several candidates and, possibly, to add their

own to the list...Such a procedure is possible and has been in effect in Hungary to some extent...It does not alter the system, but it makes the candidates get to feel that they are not indebted merely to those who appoint them from above...Shouldn't a similar reform be enacted in the Czechoslovak electoral system? This May, elections will follow the old line. But subsequent ones could be improved and made more democratic”.

THE HELSINKI PROCESS

The U.S. Report

The 19th Semiannual Report by the President of the Commission on Security and Cooperation in Europe (CSCE) on the Implementation of the Helsinki Final Act, April 1 to October 1, 1985, stated that „the overall record of compliance of the Warsaw Pact nations of Eastern Europe with the CSCE undertakings remained seriously flawed, although limited encouragement could be taken from some positive developments.” Concerning Czechoslovakia the overview noted that

„the government's May 8 (1985) amnesty reduced the sentences of five political prisoners by up to one year and provided for the release of a Hungarian minority activist held for a year pending trial on charges of ‚subversion’ and ‚harming the interests of the republic abroad’. However, the amnesty provided no relief for the two Charter 77 signatories serving the longest prison terms or for those political prisoners held for leaving or seeking to leave Czechoslovakia without official permission. ...The Czechoslovak Government denied permission for Pope John Paul II as well as cardinals from Austria, France, and the United Kingdom to attend ceremonies marking the 1,100th anniversary of the death of St. Methodius. In addition, three Slovaks were sentenced to long prison terms for attempted importation of religious materials from Poland.”

In reviewing the individual „baskets”, the report on Czechoslovakia could not find any substantial differences compared with the previous report.

Triton College

2000 Fifth Avenue
River Grove Illinois 60171
312 456-0300

ENGLISH AS A SECOND LANGUAGE CLASSES

Non-native English speakers can learn to speak, read and write English at Triton College this fall. A variety of English as a Second Language classes are available at Triton and several locations in the community beginning the week of Sept. 15.

Beginning classes will concentrate on speaking and listening skills; intermediate and advanced classes emphasize reading and writing. Most classes are free of charge.

In-person registration is in progress now through Friday, Sept. 5, from 9 a.m. to noon and 6 to 8 p.m. Mondays through Thursdays, and from 9 a.m. to noon Fridays at Triton. Students may also register at Nuevos Horizontes, Triton's Hispanic Education Center, 133 N. Broadway, Melrose Park. Registration hours at the center are 9 a.m. to 4:30 p.m. Mondays and Fridays and 9 a.m. to 9 p.m. Tuesdays through Thursdays.

For information on specific days and times of the ESL classes, call Triton, 456-0300, extension 470.

10TH ANNUAL CZECH CLUB

4930 Military Parkway, Dallas, Texas 75227

KLOBASE FESTIVAL 2 BIG DAYS

Sat./Sun. September 27/28 1986
EVERYBODY WELCOME

SATURDAY INSIDE

DOORS OPEN AT 5 P.M. DANCE 6 - 1

„Vrazels” and „Jodik Mikula”

Klobase or Roast Beef Plate Hot Sandwiches
Homemade Noodle Soup Cake Walk Pastry Booth
Entertainment For Little Ones

OUTSIDE UNDER THE BIG TOP

Music For The Young Generation Disc Jockey
Skooter Chavoya will play

Popular Music from 8:00 P.M.-12:00 Midnite

SUNDAY INSIDE

DOORS OPEN 10 A.M. - MASS - 11 A.M.

7 HRS. DANCING 12:30 - 7:30

CZECH HARVESTERS VS. COUNTRY BOYS

KLOBASE OR ROAST BEEF DINNER

HOMEMADE NOODLE SOUP PASTRY BOOTH
CAKE WALK HOT SANDWICHES AFTER 2:00 P.M.

PARADE OF CZECH COSTUMES

OUTSIDE UNDER THE BIG TOP

1:30 KIDS CONTESTS

3:00 JERRY PETER MEMORIAL ACCORDIAN

CONTEST & JAM SESSION FOR ANY &

ALL MUSICIANS

Admission Each Day

6:00 OTHER CONTESTS

\$5.00 Adults

B.Y.O.B.

\$2.50 13 to 17

Champagne, Wine, Beer, Mixers,

Children Free

Ice and Food from Concession ONLY

No Reservations

CZECH CLUB

4930 Military Pkwy. Phone 381-9072 Dallas, Texas. (Take R.L.Thornton East (1-30) to Dolphin Exit; drive south on Dolphin to 1st signal light; turn left on Military Pkwy, drive three (3) blocks) Exit 49 A.

Large parking lot for RV's

LaQuita Motel 214/324-3731

Days Inn 214/270-7551

Rodeway Inn 214/328-4681

Motel 6 214/279-7249

Holiday Inn 214/279-6561

Big Town

Ramada Inn 214/324-3611

Best Western 214/270-6711

VOICE OF THE NATION

for the rest of your life. That would

Looking Ahead

by
Robert H. Rowland
Executive Director

NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Oklahoma City, Oklahoma

THE "HIDDEN TAX"

We have been discussing over the past two weeks the difficulty economists are having in "reading" the signs today. According to classical economic theory, we should be moving into a period of inflation.

This perception is based on what happens after large increases in the money supply such as has been the case over recent quarters. Because the nation's money supply is controlled and manipulated by the Federal

Reserve System, we have taken a brief look at that agency.

But the underlying reason we are examining these issues, however, is concern over our monetary system, and therefore, over the future of our economy.

What concerns us is the continuing loss in the purchasing power of our money over time, and the obvious inability of our central bank, the Federal Reserve or Fed, to fulfill its appointed task of providing and maintaining a sound money.

An additional concern, stemming from the loss in purchasing power, is the tremendous loss of wealth suffered by the nation's most industrious and thrifty citizens.

In August 1984, economists of the American Institute for Economic Research calculated this loss, of "embezzlement" from savings since the time the government began inflating in earnest, to be well over \$5

trillion dollars.

In point of fact, for some extensive periods of time, the loss to America's savers from the value of their fixed-dollar assets has been about equal to what they paid in personal income taxes during the same period.

Thus, in effect, this siphoning-off of savings through inflation is a "hidden tax." If the American people really understood they are paying as much tax through inflation as they are to the IRS, they would have demanded long ago that this process be stopped immediately. It is our responsibility, as an educational organization dedicated to the philosophy of freedom, to do our best to make certain our citizens do understand this.

Because this is such an important point, which must be understood by voters, we want to clarify by illustration. Suppose that in 1967 you purchase a retirement annuity program that would pay you \$1,000.00 a month

have been a tidy sum in 1967. But what would that annuity be worth today in terms of 1967 dollars?

To find the answers to that question we turn to the Consumer Price Index. The latest published index is for April: 325.3. Now what that means is it requires \$3.25 today to buy the same goods and services that a single dollar would buy in 1967, just 19 years ago.

In other words, to provide the same standard of living you had believed \$1000 would supply when you made your plans back in 1967, would today require three-and-a-quarter times as many dollars, or \$3,250.

Unfortunately, few people can continue to increase their retirement annuities, life insurance coverage, bond purchases or savings. As a result, the thrifty and industrious among us—the savers and investors—are reduced to the poverty level through this process of inflation.

FIELD MUSEUM COURSE TRACES 15,000 YEARS OF IMMIGRATION IN ILLINOIS

The fall session of adult courses at Field Museum features a six-part lecture series tracing the history of immigration in Illinois. Starting with prehistoric societies, „The Many Faces of Illinois” looks at who the immigrants were, why they came, where they settled, and how they enriched Illinois.

The course is scheduled on Tuesdays from 7 pm - 9 pm beginning September 16 and is supported by the Illinois Humanities Council and the National Endowment for the Humanities.

The individual sessions are taught by scholars from universities and other institutions throughout Chicago and southern Illinois.

SESSION 1: Landscape Evolution and Native American Adaption - The first session examines the ancient environment of Illinois and suggests some reasons why Midwestern prehistoric societies became urbanized.

SESSION 2: Early French and English Penetration of Illinois - Participants learn about the explorers who came to Illinois in search of furs, salt and lead, and who developed Illinois' first transportation system: the rivers and streams.

SESSION 3: River Cities and the Opening of the Midwest - By exploring the river system of the Midwest, this session reveals where the first towns and cities of Illinois were located.

SESSION 4: Railroads, Coal, and the Growth of Transportation - The focus is on the expansion of the railroad system, which caused the decline of river cities and started a new pattern of immigration to Illinois.

SESSION 5: Changing Chicago: Problems, Progress and Prospects - Participants learn about the growth of industry in Chicago and the struggle that resulted between the urban and the rural interests in Illinois.

SESSION 6: Future Faces of Illinois - The final presentation looks at the new wave of immigration from Southeast Asia, Mexico, Central America, and Africa, and explores the effect it will have on Illinois' industry and cultural patterns.

The fee for „The Many Faces of Illinois” is \$5 per session or \$24 for the entire series. For more information about this or other September/October Courses for Adults at Field Museum, call (312)322-8855. A free course brochure is also available.

FIELD MUSEUM OFFERS FALL FIELD TRIPS FOR FAMILIES AND ADULTS

The fall season at Field Museum features twenty-five refreshing field trips offered during weekends in September and October. Four of these are family trips; the remainder are for adults.

These all-day excursions explore the prairies, forests, waterways and ethnic neighborhoods of Chicago and the surrounding Midwest region.

Families can:

- go fossil-hunting at the Braidwood Strip Mine,
- encounter the animal and plant life in Volo Bog State Natural Area,
- join in special activities planned by Park Rangers at the Indian Dunes,
- explore the Des Plaines river, visit a farm, and hike through colorful fall leaves at Ryerson Conservation Area.

The twenty adult trips are divided into three themes: Midwest Ecology, Science and Nature, and Peopling of Illinois.

Highlights include:

Illinois Prairies - Participants tour virgin prairies in northern Illinois and discover how conservationists are striving to save these rare environments.

Wisconsin Glacial Bus Tour - This tour focuses on the fascinating geological landscapes of Kettle Moraine State Park, and includes short walks along Wisconsin's beautiful countryside.

State Senator Walter W. Dudyecz (R-7, Chicago) (Left) looks on as Governor Thompson calls a bingo game at St. Patrick's High School on Chicago's northwest side. The governor took the occasion to sign into law the bill allowing „Las Vegas Night” style charitable fundraisers. The bill, cosponsored by Dudyecz, permits charitable, religious and educational groups to conduct up to four casino-type fundraisers per year. The ceremony was held Tuesday night (August 19th).

For Hikers Only: Indiana Dunes - Hardy nature-lovers are in for a day of hiking through black oak forests and along Lake Michigan's shoreline.

Waterfall Glen/Argonne National Laboratory - A morning hike through quiet oak forests and an afternoon tour of Argonne Lab are the highlights of this outing.

Walls with Tongues: Chicago's Contemporary Murals - Adults view several of the wall murals that decorate Chicago neighborhoods. Stops include Hyde Park, Blue Island, Logan Square and the Far South Side.

Pilsen and the Westside - Participants discover the events that shaped the history of ethnic Chicago, and tour many of the historic landmarks, churches, and homes of Chicago's West Side and Pilsen neighborhoods. Stops include the Jane Adams Hull House.

Advance registration is required for all field trips.

Most trips leave from Field Museum by chartered bus around 9:00 am, and return between 3:00 pm and 6:00 pm. Fees ranges from \$18 to \$31. (Children: \$7)

For more information and a brochure, call 312/322-8854.